

Bảo Bối Của Nam Cung Tổng Tài

Contents

Bảo Bối Của Nam Cung Tổng Tài	1
1. Chương 01	2
2. Chương 02	3
3. Chương 03	5
4. Chương 04	6
5. Chương 05	7
6. Chương 06	9
7. Chương 07	11
8. Chương 08	12
9. Chương 09	13
10. Chương 09	15
11. Chương 10	17
12. Chương 11	18
13. Chương 12	20
14. Chương 13	22
15. Chương 14	23
16. Chương 15	25
17. Chương 16	27
18. Chương 17	28
19. Chương 18	29
20. Chương 19	31
21. Chương 20	32
22. Chương 21	33
23. Chương 22	34
24. Chương Cuối	36
25. Chương Ngoại Truyện	38
26. Chương Ngoại Truyện Về Lăng Tâm Y	40

Bảo Bối Của Nam Cung Tổng Tài

Giới thiệu

Nếu ông trời có thể sắp đặt tất cả thì Lăng Tâm Phi sẽ không phục, ông không cho cô ở bên cạnh ng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-boi-cua-nam-cung-tong-tai>

1. Chương 01

Chương 01: Tìm tung tích của chị gái.

Lần đầu tiên Lăng Tâm Phi bước vào quán bar, có phần sợ hãi, cô vốn sống rất an phận, cô là người trầm mặc, trấn tĩnh mình rất tốt trong mọi trường hợp. Vì bôn ba vì cuộc sống cô trở thành cô gái mạnh mẽ, quật cường. Đặc điểm mà mọi người luôn thích ở cô đó là khuôn mặt xinh đẹp trong trắng, nhất là đôi mắt rất có hồn, đôi mắt cô rất đẹp. Dáng người cô tuy nhỏ nhắn nhưng rất nhanh nhẹn và hoạt bát.

Sở dĩ hôm nay cô vào quán bar là có nghe tin tức về chị gái đã mất tích mà cô luôn tìm kiếm suốt ba năm qua, từ người bạn thân cùng lớp làm ở quán bar này nên cô mới dám can đảm đến. Trước bar'sắc và rươi' là nơi thư giãn cho các người có tiền. Cô mặc một bộ đồ ngắn ôm sát người màu đen tôn lên làn da trắng của cô.

-Tâm Phi, hôm nay cậu rất đẹp nha__ Cô bạn thân tên Hoa Nhật Lệ lên tiếng cảm thán

-Không còn cách nào khác sao?__ Lăng Tâm Phi tâm tình không yên hỏi, thật tình là cô không muốn vào trong thế giới phức tạp này.

-Không còn, tớ đã phải cố gắng lắm mới giúp được cậu, vào thôi.__ Vừa nói Hoa Nhật Lệ vừa kéo Lăng Tâm Phi vào bên trong

-Người có tin tức của chị tớ đã đến chưa?__ Nhịn không được cô mở miệng hỏi.

-Sắp rồi, lát nữa cậu chờ là người mang rươi vào, tớ sẽ khoe để hỏi anh ta.__ Hoa Nhật Lệ dặn dò cô.

-Cám ơn cậu.__ Lăng Tâm Phi gượng cười nói, họ đang đứng trước một cửa phòng vip, mở cửa bước vào bên trong khác hẳn với bên ngoài, bên trong đèn hơi tối, có một nhóm người thanh niên đang ngồi nói chuyện, bên cạnh mỗi người là các cô gái mặc đồ ôm sát, quyến rũ rớt rươi, họ còn chủ động dùng bộ ngực khủng của mình cọ vào người đàn ông, ngay lúc này thì cửa lại mở ra, một người đàn ông độ hai mươi mấy tuổi bước vào.

-A..Ngôn thiếu..chúng tôi chờ anh lâu lắm rồi.__ Bọn họ liền ra mặt hớn hở vui mừng chào đón anh ta. Anh ta ráng ngạo mạn, ngang nhiên vào ngồi, vẻ mặt điển trai nhưng có phần hống hách.

-Chính là anh ta, nhớ những gì tớ dặn, giờ thì cậu ra ngoài lấy rươi đi.__ Hoa Nhật Lệ nhỏ giọng ghé vào tai của Lăng Tâm Phi, cô thoáng nhìn anh ta một lúc liền rời đi, lúc sau thì mang một chai rươi vang vào. Cô ngoan ngoãn rót rươi cho họ, đầu cũng không ngẩng lên, lâu lâu cô chỉ liếc nhìn anh ta một cái.

-Ngôn thiếu.. Hôm nay anh không mang bạn gái theo cùng sao?__ Hoa Nhật Lệ uốn éo bên cạnh anh, giọng nói ngọt như đường cần thận dò hỏi anh.

-Cô ấy không thích những nơi này..mà cô em cũng nói sai rồi..cô ta không phải bạn gái tôi.__ Tả Ngôn nữa cười nữa không cười đáp

-A..không phải bạn gái thì là gì?__ Hoa Nhật Lệ bạo dạn hỏi

-Bạn giở..__ Thanh âm quyến rũ anh nói. Ngay lập tức ánh mắt của Lăng Tâm Phi ngược nhìn anh, Hoa Nhật Lệ ra hiệu cho cô không nên kích động mà hồng việc. Cô liền cúi đầu xuống.

-Em thấy cô ấy rất quen, anh có thể cho em biết tên không anh?

-Lăng Tâm Y..__ Tả Ngôn nhìn phản ứng của hai người liền phát hiện có điều gì không đúng, ngay khi anh thốt lên cái tên này, thì chai rượu trên tay Lăng Tâm Phi bị rơi vỡ, khiến mọi ánh mắt đều nhìn về cô.

-Cô làm gì vậy, thật là vụng về, còn không mau dọn dẹp..__ Hoa Nhật Lệ phản ứng nhanh lên tiếng quát cô, Lăng Tâm Phi hoàn hồn liền cúi đầu nhặt những mảnh vỡ.

2. Chương 02

Chương 02: Đụng phải Ngôn thiếu.

Trong bar, đèn nhạt nhiều màu nhấp nháy, những con người lắc ,ư theo nhạc, thế nhưng trong phòng vip này thì khác hẳn, yên ắng, mà trầm tĩnh đến đáng sợ chỉ vì sự việc làm vỡ chai rượu mà Lăng Tâm Phi thành tâm điểm chú ý, con người đen thẫm của Tả Ngôn hiện lên nét không vui, lúc mới vào đây anh đã chú ý đến cô gái này.

-Ây da..thật xin lỗi Ngôn thiếu, cô gái này là người mới nên vụng về, thật sự xin lỗi..__ Lại là Hoa Nhật Lệ phả vỡ bầu không khí, ngay sau đó mọi người cũng không chú ý nữa mà tiếp tục cuộc vui của mình.

-Vừa nãy em hỏi tôi về bạn gái tôi? Tại sao em lại hứng thú hỏi?__ Tả Ngôn lên tiếng hỏi Hoa Nhật Lệ nhưng ánh mắt anh vẫn dán vào thân hình nõ bẻ đang nhặt mảnh chai kia của Lăng Tâm Phi, anh đến từng tuổi này đã hai mươi tám tuổi đầu từng trải trong gió gian hồ và thương trời rất lâu, hiển nhiên và nhìn phản ứng và người anh đều nhận thấy.

-À..vì cô ấy có tên rất giống người quen của em, vả lại nhìn cô ấy cũng thật quen mắt, nên em đây mới mạo muội hỏi thăm anh.__ Hoa Nhật Lệ cười duyên nói.

-Quen sao? Cô ta từng nói mình không còn người thân chấp nhận làm tình nhân của tôi, cúi là tình nhân thì không đáng nhắc đến..__ Tả Ngôn nói, ánh mắt đảo hoa quay sang nhìn Hoa Nhật Lệ, cũng thuận tiện ôm eo cô kéo sát cô lại gần anh.

-Cô đang làm cái quái gì vậy?__ Tả ngôn tức giận khi có một ly rượu đổ lên mặt anh mà người gay ra lại là cô gái anh chú ý này giờ, cô thật cũng có gan lớn đi.

-Xin lỗi Ngôn thiếu..__ Hoa Nhật Lệ lên tiếng, cúi đầu xin lỗi anh, cô thật sự không ngờ rằng Lăng Tâm Phi lại kích động như vậy, trước giờ cô luôn là người ôn hòa, hôm nay sao lại như thế này.

-Chúng tôi sẽ đi ngay..__ Hoa NHật Lệ thấy sắc mặt Tả Ngôn không tốt nên liền nhanh chóng muốn kéo Lăng Tâm Phi ra cửa.

-Đứng lại..cô được đi, nhưng cô ta ở lại..__ Tả Ngôn lạnh lùng nói, anh vẫn chú mục vào Lăng Tâm Phi, còn cô mở to đôi mắt tròn long lanh, đôi mắt cô rất đẹp, anh bị cuốn bởi đôi mắt cô, đáng người cô nhỏ nhắn, long mi dày và cong, môi nhỏ đỏ mọng, khuôn mặt trái xoan lộ ra nét xinh đẹp thuần khiết.

-Nhưng..Ngôn thiếu..cô ấy là người mới..chúng tôi sẽ thay người khác..__ Hoa Nhật Lệ rối rắm nói, Ngôn thiếu phong lưu đào hoa, anh mà nhắm trúng ai thì không một ai có thể thoát được anh, thế lực của anh ở thành phố Z này ngoại trừ Nam Cung Thần thì không ai là không biết anh.

-Này,,các người làm gì vậy,,buông ra..Tâm Phi..Tâm Phi..__ Tiếng hét lớn và hốt hoảng của Hoa Nhật Lệ vang lên, cô bị một nhóm người lôi ra ngoài, cô cố gắng vùng vẫy, nhưng không làm gì được, trong phòng chỉ còn lại Tả Ngôn và Lăng Tâm Phi, cô lúc này mới biết mình đã thật sự chọc giận anh, nhưng cô không thể bình tĩnh vì anh dám sỉ nhục chị gái cô.

-Nói, cô là ai mà cả gan làm vậy với tôi...__ Tả Ngôn lửa giận đã bốc hừng, thay vào đó là ánh mắt nóng bỏng ham muốn. Lăng Tâm Phi có thể nhận ra được, cô lúc này cảm thấy sợ hãi, hướng cửa mà vỗ mạnh cầu cứu hướng bên ngoài, nhưng cho dù cô có kêu gào cỡ nào cũng không ai dám xông vào cứu cô, Lăng Tâm Phi xoay người dán lưng vào tấm cửa gỗ kia, ánh mắt dè phòng nhìn Tả Ngôn.

-Cô bày ra bộ dạng gì đây? Sao không nhìn kỹ xem là ai mà ra tay.__ Tả Ngôn khinh thường lên tiếng, anh kéo cô lại gần, áp sát vào môi cô mà tát sạt môi cô, bọ anh hôn nên Lăng Tâm Phi thật sự thất kinh, cô giấy dựa cố thoát khỏi anh, nhưng sức đàn ông và phụ nữ vốn chênh lệch rất cao, nên cô không thể làm gì được anh.

-Quản lí..nhanh giúp em cứu bạn em...__ Hoa Nhật Lệ cầu cứu quản lý trong bar

-Bạn em chọc giận vị nào sao?__ Người quản lý bình thản lên tiếng, anh là Ngôn Lôi, cận vệ và cũng là người quản lí ở bar thiên đường và địa ngục này, Ngôn Lôi là cận vệ của tổ chức Âm Duyệt.

-Phải, là Ngôn thiếu..anh nhanh giúp em..cậu ấy chỉ muốn biết tung tích của chị mình thôi.__ Hoa Nhật Lệ gấp đến sắp khóc.

-Buông ra...a...buông ra...__ Lăng Tâm Phi bị Tả Ngôn ép ở dưới thân anh, anh điên cuồng hôn cô, từ môi đến cằm và cổ, thậm chí là xương vai xanh, cô sợ đến phát khóc.

-A...__ Tiếng thét chói tai của Tả Ngôn vang lên, anh ôm đầu ngã sang một bên, mà máu từ trán cũng chảy xuống, Lăng Tâm Phi nhân cơ hội bung cửa chạy ra ngoài, không ngờ lại đụng phải bức tường thịt, khiến cô ngã xuống nền nhà, mà trông cô giờ phút này nhìn thật chật vật.

-Tâm Phi...__ Hoa Nhật Lệ kích động, đến đỡ cô.

-Người đâu? Bắt cô gái này lại cho tôi...__ Tả Ngôn ôm đầu vẫn còn đang chảy máu, xông ra ngoài lớn tiếng nói, may mà anh là người luyện tập từ nhỏ nên vết thương đối với anh không hề gì.

-Ngôn thiếu, anh anh hãy tha cho chúng tôi, cậu ấy không có cố ý...__ Hoa Nhật Lệ khóc nức nở cầu xin.

-Nam thiếu, xin anh hãy nói giúp tôi, đây là địa bàn của anh...xin anh...__ Thấy Nam Cung Thần xuất hiện Hoa Nhật Lệ lại cầu xin anh, mà người vừa nãy Lăng Tâm Phi đụng vào cũng chính là anh, thiên đường và địa ngục là của anh, nhưng anh ít lui tới đây, chỉ khi thật sự có chuyện quan trọng anh mới đến, nghe nói dạo gần đây Tả Ngôn hay tới chỗ nên anh muốn đến xem sao? Nhưng không ngờ mình lại bị vướng vào chuyện này, Nam Cung Thần nhìn cô gái đang run trong lòng của Hoa Nhật Lệ, mà đôi mắt kia lại khiến anh xôn xao khó tả. Anh liếc nhìn Ngôn Lôi, rồi lại quay sang nhìn vào cô gái nhỏ kia.

-Thì ra là Nam thiếu? anh cũng có hứng thú đến đây sao?__ Tả Ngôn lên tiếng bốn cợt, mặc dù trên trán có chút máu nhưng nhìn Tả Ngôn vẫn đẹp hút hồn, khác với Tả Ngôn, vẻ đẹp lạnh lùng của Nam Cung Thần cũng là trọng tâm của mọi phụ nữ, Nam Cung Thần năm nay ba mươi tuổi là người đàn ông độc thân hoàng kim, đứng đầu trong thương trường cũng là tổng tài tập đầu toàn cầu mạnh nhất Nam cung thị.

-Ngôn thiếu rất hứng thú đến đây, gần đây anh xuất hiện nhiều ở thiên đường và địa ngục?__ Nam Cung Thần nhàn nhạt lên tiếng, gương mặt lạnh băng không hề có biểu cảm.

-Phải..bốn thiếu thích đến đây..bốn thiếu có tiền có đại vị không thể đến đây sao?__ Giọng điệu hóm hách nói.

-A...__ Tiếng thét chói tai của Lăng Tâm Phi vang lên, cô bị Tả Ngôn mạnh mẽ kéo đứng lên từ trong lòng Hoa Nhật Lệ, cô giấy dựa.

-Cô tốt nhất ngoan ngoãn theo bốn thiếu, tôi sẽ không để cô bị thiệt...__ Tả Ngôn ba đạo tuyên bố.

-Nam thiếu,xin anh hầu giúp cô ấy, cô ấy không phải người ở đây...__ Hoa Nhật Lệ nắm ống tay áo của Nam Cung Thần mà van xin anh.

-Muốn tôi giúp, trừ khi cổ ta mở miệng...__ Nam Cung Thần đang thưởng thức ánh mắt quật cường không hề mở miệng van xin Tả Ngôn, mà dùng sức của mình để tự thoát. Lăng Tâm Phi ánh mắt vẫn quật cường còn long lanh ánh nước, cô không muốn mở miệng cầu xin những kẻ dựa vào tiền bạc và địa vị mà bắt nạt kẻ yếu. Cô xoay người dùng răng cắn thật mạnh vào tay Tả Ngôn, anh bị đau mà buông tay nhanh cơ hội này cô kéo luôn Hoa Nhật Lệ chạy thoát, mà ánh mắt hai người đàn ông nhìn cô với mỗi cảm xúc khác nhau.

3. Chương 03

Chương 03: Bị hãm hại

Sau lần xảy ra ở thiên đường và địa ngục thì Hoa Nhật Lệ cũng không làm ở đó nữa, vì vậy mà tin tức của Lăng Tâm Y cũng không có nữa, vì việc của Hoa Nhật Lệ nên Lăng Tâm Phi rất áy náy với cô, nhưng là bạn thân nên Hoa Nhật Lệ rất hiểu cô nên không hề trách cứ, mà cô vốn dĩ cũng muốn xin nghỉ ở đó lâu rồi, đúng có chuyện này cũng thuận tiện nghỉ việc không cần phải vất vả đi xin nghỉ nữa.

Tại trường đại học z:

-Thực xin lỗi cậu?__ Lăng Tâm Phi lại cúi đầu xin lỗi cô bạn thân.

-Ngốc ả, không sao? Tổ không có việc gì, hiện tại cũng tìm được việc mới rồi, cậu không cần lo lắng cho tớ...__ Hoa Nhật Lệ mỉm cười thân thiện nói

-Nhưng chị tớ...__ Lăng Tâm Phi tiếc nuối nói, ba cô thì đang nằm viện cần tiền phải phẫu thuật mới may ra mà còn sống sót, tin tức chị gái mới biết chút ít thì không còn tin tức nữa, cô thật sự bất lực.

-Không sao? Tổ sẽ nhờ người quen ở thiên đường và địa ngục tìm hiểu dùm cậu...__ Hoa Nhật Lệ an ủi cô bạn thân. Đúng lúc này thì có tiếng chuông điện thoại vang lên, Hoa Nhật Lệ nghe máy, sao thế thì hơn hờ nói đã tìm được việc làm thêm cho hai người, đó là tối nay có một bữa tiệc xã giao ở khách sạn xx, vì thiếu người nên mới cần hai người phụ.

Nếu nói chỉ là trùng hợp thì Lăng Tâm Phi hi vọng không muốn gặp lại hai người đàn ông mà cô có thể nói là muốn hận, nhưng về sao cô hận cũng không hận nổi. Lăng Tâm Phi lại gặp lại Tả Ngôn, anh cũng rất kinh ngạc khi gặp lại cô, nhưng sắc mặt lại thay đổi không còn tức giận nữa, anh có phần muốn trêu đùa cô gái nhỏ bé nhưng mạnh mẽ này. Mà ngoài ý muốn cô lại đụng trúng vào bạn gái đi cùng Nam Cung Thần.

-Này..phục vụ kiểu gì vậy? làm bẩn cả bộ lễ phục của tôi, cô tính sao đây?__ Cô gái kia hung hãn hống hách lên tiếng.

-Thật xin lỗi, tôi sẽ đền cho cô...__ Lăng Tâm Phi cúi đầu xin lỗi, cô biết mình không nên đắc tội với những người này, mặc dù trước kia cô cũng là một tiểu thư khuê các, có ba mẹ được yêu thương lại có thêm một chị gái hết mực yêu thương mình, chiều chuộng cô, thế nhưng thế giới đó chỉ trong một đêm đã hoàn toàn thay đổi cuộc đời cô.

-Đền... cô đền nổi sao? Cô biết là y phục này bao nhiêu tiền không? Cô bán cô cũng không đủ đền cho tôi...__ Cô gái kia còn khinh miệt lên tiếng, cô ta chính là Lâm Y Vân là tình nhân mới nổi gần đây của Nam Cung Thần. Cô ta náo loạn khiến mọi người chú ý đến, mà Lăng Tâm Phi chỉ biết cúi đầu xin lỗi, nếu cô không hấp tấp trốn Tả Ngôn thì sẽ không va vào cô gái này, dù y phục của cô gái chỉ vậy bẩn không đáng, nhưng cô ta liền làm loạn, vì cô ta ghen tỵ với Lăng Tâm Phi, khi vừa vào đại sảnh cô ta liền chú ý đến ánh mắt của Nam Cung Thần nhìn vào cô gái phục vụ này. Chính vì vậy khi bị cô đụng phải Lâm Y Vân liền muốn cô mất đi thể diện.

-Này..cô đừng ngang ngược, chỉ là vết bẩn nhỏ nhoi làm gì nói khó nghe như vậy?__ Hoa Nhật Lệ chạy đến vừa nghe được thì không khỏi tức giận mắng lại Lâm Y Vân giờ móng vuốt giống như gà mẹ bảo vệ con.

-Ngang ngược sao? Ở đâu lại có nhân viên phục vụ vô lễ với khách như thế?__ Lâm Y Vân tức hồng học lên tiếng

Nhật Lệ, là tớ sai..cậu đừng như vậy...__ Hoa Nhật Lệ tính phản bác lại bị Lăng Tâm Phi lên tiếng cản lại.

-Chuyện gì vậy? _ Tiếng nói trầm ồm nhưng lạnh lùng của Nam Cung Thần vang lên, khiến không khí ồm ào yên bặt, anh liếc nhìn cô gái nhỏ nhún cúi đầu kia.

-Thần.....là cô gái này va vào em làm bẩn y phục của em, còn có bọn họ bắt nạt em._ Lâm Y Vân thấy anh tới liền làm nũng nói, thế nhưng anh chẳng mảy may để tâm, anh chỉ chú mục vào cô gái nhỏ kia, bị ánh mắt kì lạ kia nhìn khiến Lăng Tâm Phi cảm thấy không được tự nhiên.

-Này thêm...cô đừng ngang ngược..cô.._ Hoa Nhật Lệ thật sự không nhịn được lên tiếng, nhưng hành động của Tả Ngôn làm khiến cô cứng họng.

-Aaaaaa...._ Tiếng thét chói tai của Lâm Y Vân vang lên, khiến mọi người liền chú ý đến họ.

-Nếu đã bẩn thì cho bẩn luôn, bẩn thiếu đền cho cô...._ Tả Ngôn vẻ mặt play boy bắt đầu lên tiếng, anh tiện tay vớ lấy ly rượu từ khay của phục vụ hất lên người Lâm Y Vân, màu đỏ của rượu vấy bẩn bộ y phục của cô ta khiến cô nàng hét chói tai, còn có anh lấy ra xấp tiền giá trị lớn nhất hướng cô ta mà thả, sau đó không hề quay đầu mà kéo Lăng Tâm Phi đi.

-Thần..._ Lâm Y Vân uất ức gọi Nam Cung THần khi anh cũng xoay người rời đi khi hai người kia đi. Trong mắt cô ta hiện lên tia hận thù.

-Anh muốn làm gì..?

4. Chương 04

Chương 04: Bị bỏ thuốc

Vì muốn có tiền để ba mình tiến hành phẫu thuật nhanh chóng, Lăng Tâm Phi buộc phải đi vay nặng lãi. Cô được người khác giới thiệu tới khách sạn X để gặp người cho vay. Hắn ta là một người đàn ông có gương mặt hống hách, hắn mời cô dùng cơm, mặc dù đã từ chối thế nhưng cũng không thoát khỏi sự ép buộc của hắn. Cô bị hắn chuốc rượu, chỉ mới một ly cô đã say và ngất trên bàn ăn.

-Anh làm cho sạch sẽ vào,đừng để hở...._ Một cô gái xinh đẹp lên tiếng sau đó thì nhanh chóng rời đi.

-Được..._ Tên kia nhìn cô mà mắt hắn nhuộm một màu đỏ. Hắn ta nhanh chóng đưa Lăng Tâm Phi lên phòng, hắn ta chỉ mới vừa đặt cô xuống giường thì có điện thoại, vừa nghe hắn ta vừa ra ngoài. Mà tình cờ trong lúc này Nam Cung Thần cũng bị người ta hãm hại cho thuốc, anh mơ hồ theo lối đi, thấy có ánh sáng anh liền đi theo nhưng không ngờ lại vào trũng phòng của Lăng Tâm Phi, anh bị thuốc khống chế, cứ nghĩ cô là người do đối thủ phái để làm hại liền quyết lấy cô dùng để giải thuốc, Nam Cung Thần ra tay xé ngay quần áo trên người của Lăng Tâm Phi.

-Đừng...buông tôi ra..._ Lăng Tâm Phi ý thức được có người đang hãm hại cô, mặc dù đầu óc còn mơ hồ nhưng lý trí của cô vẫn còn, cô ra sức phản kháng.

-Đừng sao? Chẳng phải đây là mục đích của cô sao? _ Nam Cung Thần khinh thường nhếch môi nói, hành động thô bạo của mình vẫn không ngừng lại.

-Không? Đừng mà..._ Lăng Tâm Phi rất khó chịu, người vận vẹo, trong người cô rất nóng, cô cần tiền chứ không phải bán thân. Thế nhưng Nam Cung Thần thật sự nhịn không được, nhanh chóng thoát y và đi vào trong người cô, anh có thể cảm nhận được sự chặt khít từ cô, không hiểu cảm giác của mình như thế nào hay là chỉ xua1c động tạm thời, anh nghĩ rằng mình bị bỏ thuốc mà cô chính là thuốc giải.

-A...._ Tiếng thét chói tai của Lăng Tâm Phi vang lên, cảm giác đau đớn khiến nước mắt cô tuôn trào, không phải vì đau mà cô cảm thấy tủi nhục khi bị người khác xem thường.

-A..._ Là tiếng rên của Nam Cung Thần, anh lập tức tỉnh táo hẳn, mở đèn lên và thấy được đôi mắt to trong veo mà đầy vẻ sợ hãi của cô.

-Cô điên sao?_ Nam Cung Thần tức giận mắng cô, anh không ngờ hôm nay anh lại xúi quẩy tới mức bị bỏ thuốc mà còn bị một cô gái tập kích bằng bình hoa.

-Anh đừng lại gần...tôi không cần tiền của anh nữa..anh đi đi.._ Lăng Tâm Phi hốt hoảng nói.

-Thì ra là vì tiền, cô bán bao nhiêu tôi có thể trả cho cô một đêm.._ Nam Cung Thần càng khinh thường cô hơn, gấp lần ở quán bar anh biết cô chỉ vì tiền.

-Không cần..tôi không cần.._ Lăng Tâm Phi lên tiếng nói, giọng khàn đặc vì thuốc, Nam Cung Thần nhìn cô, anh biết cô đang rất khó chịu, nhưng anh không ngờ một điều rằng cô thà làm đau chính mình chứ không muốn anh đụng vào cô, Lăng Tâm Phi vì khó chịu, ở lứa tuổi này mặc dù chưa bao giờ trải qua tình cảm nam nữ, nhưng cô biết mình bị hạ được xuân. Mà người trước mắt này chính là hiểu lầm cô, cô không cần, Lăng Tâm Phi đập vỡ bình hoa trong tay, lấy mảnh thủy tinh đâm mạnh vào cánh tay mình, máu tua ra, cảm giác đau đớn khiến cô tỉnh táo hơn.

-Ship...Chết tiệt..cô điên sao?_ Nam Cung Thần tức giận nghiêng rằng, anh nhanh chóng cầm máu giúp cô, mặc nhanh quần áo cho anh và cô đưa cô đến bệnh viện.

Tại bệnh viện:

-Chủ nhân..._ Ngôn Lôi, Lăng Tâm Phi bước đến cung kính chào anh.

-Điều tra nhanh cho tôi, cô gái tên kia..._Nam Cung Thần hướng mắt nhìn Ngôn Lôi, anh chỉ biết gật đầu nghe lệnh, sau đó thì đi làm theo ý của chủ nhân.

-Chủ nhân. Cô ấy là sinh viên năm nhất của trường XX, trước đây gia đình rất giàu có, nhưng không hiểu vì sao lại phá sản, cô ấy có người ba đang bệnh nặng nằm ở bệnh viện Y chờ phẫu thuật, vì muốn cứu ba, cô ấy đã vay nong nhưng không ngờ lại bị hãm hại._ Ngôn Lôi trình bày những gì anh cho điều tra sau nửa tiếng.

-Tên...._ Nam Cung Thần lạnh lùng lên tiếng hỏi ngắn gọn.

-Cái này thậttrùng hợp, cô ấy họ Lăng tên là Tâm Phi._ Ngôn Lôi lên tiếng ngập ngừng liếc nhìn Lăng Tâm Y, anh phát hiện cô nhìn anh.

-Anh nói cô gái kia tên gì?_ Lăng Tâm phi lạnh lùng hỏi.

-Lăng Tâm Phi, cô ấy là con gái của Lăng Đồng._ Ngôn Lôi điềm tĩnh trả lời

-Tâm Phi, Tâm Y...hai người có quan hệ chị em sao?_ Nam Cung Thần có phần ngạc nhiên nhìn cô.

-Người đã làm gì nó?_ Ánh mắt bốc lửa, cô không quan tâm anh là chủ nhân của mình mà tức giận lên tiếng hỏi.

-Tâm Y, chỉ là hiểu lầm, em không nên dùng ánh mắt này đối với chủ nhân của mình._ Nam Cung Thần điềm tĩnh lên tiếng.

-Được...tôi tin người..sau khi tôi quay lại tôi muốn có đáp án._ Lăng Tâm Y lạnh lùng nói xong thì quay đầu bỏ đi.

5. Chương 05

Chương 05: Kích Động- Lăng Tâm Phi mất trí nhớ

Sau hơn một tiếng, bác sĩ bước ra liền gặp ngay hai gương mặt lạnh lùng đáng sợ kia, mà nhất là người có thể lực lớn ở thành phố X.

-Cô ấy thế nào?_ Tiếng anh lạnh lùng vang lên

-Đã ổn định, máu cũng đã cầm, nhưng có phiền vì không có chuẩn bị, màn trình bị rách hơi nghiêm trọng...__ bác sĩ luyện thuyên nói, khiến sắc mặt Nam Cung Thần liền đen lại.

-Được rồi..các người lo chăm sóc tốt cho cô ấy..Ngôn Lôi, cậu cho người canh chừng cô ấy, khi nào cô ấy tỉnh lại báo cho tôi.__ Nam Cung Thần phân phó xong thì sải bước rời đi, lúc này bác sĩ và các cô y tá mới dám thở.

Đến gần cuối ngày Lăng Tâm Phi mới tỉnh, ý thức của cô dần khôi phục, cô nhanh chóng lao xuống giường, chạy ra ngoài thì bị nhóm người trước cửa cản lại.

-Các người làm gì vậy, mau tránh ra tôi muốn đi đến bệnh viện.__ Lăng Tâm phi yển ớt nói.

-Xin lỗi tiểu thư, không có lệnh của chủ nhân chúng tôi không thể để cô đi.__ Một người lên tiếng nói.

-Chủ nhân gì chứ? Tôi cần đến bệnh viện...__ Lăng Tâm Phi kích động nói. Cô bung ra, thót khỏi họ, nhưng ngay nói ra cửa thì cơ thể cô bay lên không trung, người cô được đặt xuống giường, cô tức giận trừng mắt người vừa cản cô, là anh ta, là người xúc phạm cô, cũng là người lấy đi sự trong sạch của cô.

-Cô đừng làm càn, mọi chuyện đã có người lo liệu.__ Nam Cung Thần bá đạo lên tiếng

-Chủ nhân, có người báo, Lăng Đồng tiên sinh không qua khỏi, chưa kịp phẫu thuật thì đã ra đi.__ Một người áo đen bước vào báo cáo.

-Anh nói gì? Ai? Anh nói gì vậy..ba tôi..không thể nào..các người lừa tôi...__ Lăng Tâm Phi kích động lớn, cô vùng vẫy muốn thoát nhưng được Nam Cung Thần giữ rất chặt, vì kích động và thân thể chưa hồi phục hẳn, Lăng Tâm phi đã ngất đi. Mà bên bệnh viện Y, của pháp vừa tiếng quát lớn tiếng của Lăng Tâm y, tiếng khóc thê thảm của cô khiến ai cũng đau lòng theo. Theo điều tra của Ngôn Lôi cô đến bệnh viện, cô văng cho bác sĩ một sắp tiền lớn và kêu ông tiến hành phẫu thuật cho Lăng Đồng, bác sĩ sợ hãi làm theo, nhưng chưa kịp phẫu thuật cho ông thì Lăng Đồng lên cơn co giật, trước lúc ra đi ông có nhờ bác sĩ nhắn mấy câu cho con gái ông. Họ cũng đã thuật lại cho Lăng Tâm Y nghe.

Tại bệnh viện nơi Lăng Tâm Phi đang nằm nghỉ ngơi, vì bị kích động khi nghe lời nhắn từ thuộc hạ của Nam Cung Thần, cô đã ngất đi, đến giờ cũng là ba ngày ba đêm.

-Con bé sao rồi?__ Lăng Tâm Y sau khi lo ma chay cho Lăng Đồng liền đến bệnh viện xem tình hình của em gái.

-Vẫn chưa tỉnh, chuyện ba em, tôi rất tiếc.__ Nam Cung Thần lên tiếng.

-Người tính như thế nào với con bé, người đừng tưởng rằng tôi sẽ tin những gì Ngôn Lôi nhắn lại, Tâm Phi là em gái tôi.__ Lăng Tâm Y lạnh lùng lên tiếng.

-Tâm Ảnh, em đừng quên, em là thuộc hạ của tôi...

-Không, tôi không quên, nhưng nếu con bé bị người tổn thương, tôi là người sẽ giết chết người...__ Cô lên tiếng lạnh lùng, hăm dọa anh, thế nhưng Nam Cung THần cũng chỉ cười, Lăng Tâm Y khác với Lăng Tâm Phi, Tâm Y lạnh lùng tàn nhẫn, ý đã quyết sẽ không thay đổi, là người dám nghĩ dám làm. Tâm Phi quật cường, nhưng bên trong rất yếu đuối.

-Chủ nhân..Lăng tiểu thư đã tỉnh.__ Hộ vệ của Nam Cung Thần thông báo.

-Em không vào sao?__ Nam Cung Thần lên tiếng hỏi khi thấy Lăng Tâm Y không hề muốn vào thăm em gái mình.

-Bây giờ không tiện, hãy giúp tôi chăm sóc cô ấy, còn chuyện của Lâm Y vân, người hãy giao lại cho tôi.__ Lăng Tâm Y vẫn thái độ kia lên tiếng, sau đó thì bước đi đầu cũng không quay lại.

-Các người là ai? Tôi đang ở đâu?__ Lăng Tâm Phi mơ màng, ngơ ngác nhìn xung quay, giọng g nói khàn khàn lên iếng hỏi.

-Tiểu thư? Cô biết cô là ai không?__ Bác sĩ nhíu mày nhìn kĩ, sau đó thì lên tiếng hỏi

-Tôi là ai? Tôi...tôi không biết...__ Lăng Tâm Phi lắc đầu, mày nhíu lại, có vẻ như rất khó khăn mà nhớ ra gì đó. Bác sĩ sau khi khám xong cho cô thì đưa ra kết luận, cô bị mất trí nhớ, còn khả năng có nhớ lại hay

không là một chuyện khó nói, Điều này lại khiến cho Nam Cung Thần có lối suy nghĩ khác, trong lòng anh cảm thấy nhẹ nhàng, anh nghĩ cũng tốt cho cô, cô sẽ không phải chịu đã kích gì khi nhớ lại, Nam Cung Thần lại có ý nghĩ muốn bảo bọc cô.

6. Chương 06

Chương 06: Cuộc sống mới sau khi cô mất trí nhớ

Tại nhà của Nam Cung Thần, Lăng Tâm Phi ngơ ngác nhìn xung quanh ngôi nhà, cố gắng nhớ ra những gì mà Nam Cung Thần nói. Nam Cung Thần vì muốn bảo bọc cô nên mới dựng lên một kí ức khác, hi vọng cô sẽ có cuộc sống mới.

Từ khi về nhà Nam Cung, thấy trên dưới trong nhà đều cung kính gọi cô là tiểu thư, Lăng Tâm Phi không ngừng tìm hiểu, cô có hỏi những người trong nhà Nam Cung, họ cũng nói giống Nam Cung Thần, là anh và cô có hôn ước từ nhỏ, ba mẹ cô vừa xảy ra tai nạn giao thông vì sóc nên cô ngất đi, khi tỉnh lại thì không biết mình là ai?

Tại tập đoàn Nam Cung, văn phòng tổng tài nằm trên cùng của tòa nhà cao 78.

-Chủ nhân.. _ Lăng Tâm Y cúi đầu chào Nam Cung Thần.

-ừm.. Mọi việc ổn chứ? Em tính không nhận lại Phi nhi sao? _ Nam Cung Thần vẫn dán mắt vào tài liệu, đầu không ngẩng lên, chỉ hỏi.

-Ồn, bên Tả Ngôn chưa có thông tin gì về thuộc hạ, nhưng anh ta đã cho người điều tra thân phận trước đây của thuộc hạ, còn về phần Tâm Phi, hãy để con bé như hiện tại. _ Lăng Tâm Y vẫn gương mặt lạnh lùng kia lên tiếng trả lời anh.

-Tùy em, Lôi Ảnh đâu rồi? _ Anh ngược mặt lên hờn hệt nói.

-Đang tìm tung tích của Triệu Phi..

-Bí mật điều tra, tôi sẽ gửi hình xăm của Phi nhi cho em..

-Chủ nhân đã thấy? _ Lăng Tâm Y nhú mày nhìn anh hỏi.

-Phải, em yên tâm tôi sẽ chịu trách nhiệm với em gái em... _ Nam Cung Thần bình tĩnh nhìn vào đôi mắt của Lăng Tâm Y nói.

-Tôi hi vọng người nói được làm được, bên cạnh người không ít phụ nữ, nếu để cho Tâm Phi tổn thương, dù là mang ơn người tôi cũng sẽ giết chết người.. _ Lạnh lùng bỏ lại câu này, Lăng Tâm Y sải bước ra khỏi văn phòng tổng tài.

Nam Cung Thần, lấy ra một điều thuốc, nhìn ngoài cửa sổ khá lâu, anh không hề kiểm soát được tình cảm của mình dành cho Lăng Tâm Phi, từ khi gặp cô ở quán bar, tính cường ngạnh và đôi mắt biết cười của cô đã làm lòng anh xôn xao, nếu không vì hiểu lầm anh sẽ không làm tổn thương cô như thế.

Vì muốn nhìn thấy cô sớm hơn, anh đã cố tình tan ca sớm hơn thường ngày, khiến cho thư kí của anh cũng có phần thắc mắc, thế nhưng cô nào dám lên tiếng hỏi lí do về sớm của tổng tài.

Tại nhà Nam Cung.

-Phi nhi đâu rồi? _ Vừa bước vào nhà không thấy bóng dáng cô, anh liền lên tiếng hỏi, mà hiển nhiên anh khiến người làm trong nhà anh cũng thắc mắc và ngạc nhiên khi anh về nhà sớm, mà không là thường xuyên về nhà, cũng là lần đầu tiên anh đưa phụ nữ về nhà, còn căn dặn họ ăn nói chừng mực, tuyên bố cô Lăng Tâm Phi là vị hôn thê của anh.

-Thưa cậu chủ, Lãng tiểu thư đang trên phòng .._ Quần gia vừa trả lời xong thì đã không thấy bóng dáng của anh đâu?

-Phi nhi!_ Nam Cung Thần bước vào phòng liền dịu giọng gọi.

-Aaaaaa!!!_ Đột nhiên Lãng Tâm Phi kêu lớn.

-Anh..sao anh lại vào đây?_ Lãng Tâm Phi sợ hãi trừng mắt nhìn người đứng trước cửa, cô giờ chỉ quần mỗi chiếc khăn tắm trên người.

-Anh chưa phải là chưa nhìn thấy qua thân thân thể em.._ Nam Cung Thần dùng giọng điệu thản nhiên lên tiếng, sau đó anh đi thẳng vào phòng tắm.

-Này..sao anh không về phòng mình mà tắm?_ Lãng Tâm Phi la lên.

-Đây là nhà anh, anh muốn tắm đâu mà chẳng được._ Nam Cung Thần trả lời.

-Nhưng..._ Định lên tiếng phản bác, thế nhưng cô nghĩ cũng đúng, đây là anh, sau khi nghe được tiếng nước chảy trong phòng, Lãng Tâm Phi nhanh chóng tới tủ đồ lấy đồ để mặc, thế nhưng cô kinh ngạc nhìn tủ đồ của mình, đều là áo ngủ tơ tằm và lụa cao cấp còn nguyên mác chưa tháo, cô không còn nhiều thời gian liền lấy đại một cái mặc vào, vừa xong thì Nam Cung Thần bước ra, thế nhưng lại khiến cô quay đầu, mặt đỏ vì anh hiển nhiên không mặc gì mà bước ra.

-Anh..sao anh lại không mặc gì vào?_ Cô mắc cỡ muốn chết.

-Phiền phức, vả lại anh không mang quần áo qua đây._ Anh nhìn điệu bộ xoay vòng vòng, rất đáng yêu của cô, nhin không được muốn trêu chọc cô, anh thản nhiên dùng khăn tắm vừa nãy của cô quấn quanh hông anh.

-Vậy thì anh mau về phòng đi._ Lãng Tâm Phi gấp đến nỗi muốn kiếm lỗ chui vào. Thế nhưng thân thể nhỏ nhắn của cô được anh ôm vào lòng, đặt cô trên giường.

-Anh..anh làm gì?_ Cô kinh ngạc trừng mắt hét lên.

-Chúng ta không phải là chưa từng..._ Nam Cung Thần cười xấu vẫn không ngừng trêu cô, nhìn mặt cô đỏ thật đáng yêu.

-Nhưng,,chúng ta chưa kết hôn.._ Cô đỏ mặt ấp úng, không dám nhìn anh.

-Chúng ta sẽ nhanh chóng kết hôn..._ Nhìn cô quẩn rũ giống tinh linh khiến anh lại có ý nghĩ ham muốn, anh cúi người hôn lên đôi môi đỏ mọng kia.

-Anh, vô sỉ...không..dừng lại...chúng ta vẫn chưa kết hôn mà_ Lãng Tâm Phi không ngừng giãy dụa phản kháng, thế nhưng sao bằng sức của người cao lớn như anh, tiếp đó là áo ngủ vào khăn tắm rơi đầy sàn." Ta che, ta che nhá..."

Ánh nắng ban mai chiếu vào tấm kính thủy tinh, Lãng Tâm Phi nhú mày từ từ mở mắt, cô đưa tay lên và phát hiện mình có vết sẹo giống như dấu răng, cô chăm chú nhìn và như có hình ảnh gì đó hiện ra mờ nhạt khiến đầu cô rất đau.

-Phi nhi, em làm sao?_ Nam Cung Thần nằm cạnh cảm giác được phản ứng của cô liền ngồi dậy lo lắng hỏi.

-Vì sao em có vết sẹo này?_ Cô nhìn anh hỏi, Nam Cung Thần nhìn vết sẹo trên mu bàn tay cô, anh nhất thời sơ xuất bỏ sót cái này.

-Phi nhi, lần trước là vì giận anh, nên em đã tự cắn tay mình để trừng phạt anh, lần đó em biết anh đã sợ hãi như thế nào không? Anh còn chưa hỏi tội em, giờ em lại hỏi ngược lại anh sao?_ Nam Cung Thần giọng bình tĩnh trả lời không nhanh cũng không chậm, anh làm soa ma quên cái vết sẹo kia chứ, lần đó là vì không muốn an đung vào cô, lại nói cô bị xuân được rất nặng, cô thà làm chính bản thân mình bị thương chứ không muốn anh đung vào cô.

-Vậy sao? Nhưng sao em không nhớ gì cả?_ Lãng Tâm phi cụp mắt giọng buồn buồn nói.

-Phi nhi, ngoan..lần đó cũng vì xảy ra chuyện của ba mẹ em nên hiện tại em không nhớ gì? Nhưng bây giờ anh chỉ cần em hạnh phúc và vui vẻ là được..._ Nam Cung Thần yêu thương ôm cô vào lòng nói, anh nghĩ có lẽ do số mệnh nên cô và anh gặp nhau, và cũng vì vậy cô chính là khắc tinh của anh. Lãng Tâm Phi nhìn chăm chăm vết sẹo cũng không lên tiếng, nếu quá khứ của cô không vui thì cô sẽ không nhắc đến nữa.

7. Chương 07

Chương 07: Cách chiêu chuộng Lãng Tâm Phi của Nam cung

Tổng tài.

Vào một buổi sáng đẹp trời, trên dưới người làm của Nam Cung mọi người ai cũng há hốc mồm nhìn cậu chủ của mình. Họ không biết chuyện gì xảy ra với anh, nhưng gần đây, nói đúng ra là từ ngày Lãng tiểu thư về ngôi nhà này thì cậu chủ của họ đi làm trễ hơn, về nhà sớm hơn, anh còn đặc biệt ăn sáng, ăn trưa và cả ăn tối tại nhà. Họ biết anh có rất nhiều phụ nữ bên ngoài nhưng chưa từng để ai vào nhà mình, nhưng mọi thứ dường như thay đổi khi Lãng Tâm Phi ở đây.

-Anh chưa đi làm sao?_ Lãng Tâm Phi thức dậy xuống lầu thấy anh vẫn còn ở nhà nên thắc mắc hỏi.

-Anh tới muộn không ai dám nói anh..._ Nam Cung Thần bình tĩnh trả lời.

-Thần, em muốn đi học..._ Lãng Tâm Phi nhìn anh nói. Lời vừa nói ra khiến Nam Cung Thần sững người trong giây lát, anh đang suy tính chuyện không muốn cho ai biết được thân phận của cô.

-Được, ba ngày nữa rồi em hãy học lại, vì em vừa mới khỏe..._ Nam Cung Thần mỉm cười dịu dàng nói, sau đó hôn trán cô tạm biệt chào cô rồi lấy áo khoác và chìa khóa xe ra cửa. Lãng Tâm Phi hài lòng nhìn theo bóng dáng của anh, mặc dù cô không nhớ gì về quá khứ, nhưng tình cảm mà Nam Cung Thần dành cho cô, cô có thể cảm nhận được.

Van phòng tổng tài tập đoàn Nam Cung:

-Tâm Y, gọi Hoa Ảnh và Mị Ảnh về nước..._ Nam Cung Thần lấy điện thoại gọi ngay cho Lãng Tâm y phân phó. Hoa Ảnh và Mị Ảnh là sát thủ của tổ chức mà Nam Cung Thần tạo ra, hai người họ túc trực tại tổ chức ở nước ngoài, khi nào có việc quan trọng anh mới cho gọi hai người về nước, Lãng Tâm Y không hề hỏi gì liền đáp ứng theo ý anh.

Tập đoàn Nam Cung đang xôn xao vì lệnh truyền xuống của tổng giám đốc, ba ngày sau họ phải chào đón phu nhân tổng giám đốc, anh còn cho người nhanh chóng xây dựng lại căn phòng nghỉ của anh thành một phòng học thực thụ, có đầy đủ các loại sách cần thiết cho cô, ngoài ra anh còn mời cả giáo sư riêng.

Ba ngày sau:

Lãng Tâm Phi đứng trước đại sảnh của tập đoàn Nam Cung, trở mắt ngạc nhiên nhìn, hết nhìn xung quanh rồi đưa mắt nghi hoặc nhìn Nam Cung Thần.

-Chào Nam Cung thiếu phu nhân..._ Mọi người cúi đầu cung kính chào cô khiến cô thật ngỡ ngàng ngừng không quen.

-Anh nói..cho em đi học..đây chính là trường học của em sao?_ Lãng Tâm Phi hỏi nhỏ.

-Phải..._ Nam Cung Thần hài lòng đáp xong liền ôm cô đi vào thang máy chuyên dụng của mình. Mọi người liền thở nhẹ nhàng, họ không dám bình luận cũng như thảo luận chuyện gì đang xảy ra, chỉ biết rằng cô gái kia là Nam Cung thiếu phu nhân. Họ biết nếu như họ mở miệng nói gì đó không đúng lập tức họ sẽ bị đuổi, dĩ nhiên họ không dại gì mà để mất miếng cơm được.

Một buổi học đầu tiên của Lãng Tâm Phi chính là phòng học và lớp học ngay trong phòng làm việc của Nam Cung Thần, cô có chút khó hiểu, có hỏi anh và những người khác, họ cũng chỉ nói như nhau, cô trước giờ đều học ở đây, do có chút sự cố nên cô không nhớ gì. Song Lãng Tâm Phi nào biết những lời thoại kia

là do chính Nam Cung Thần đưa ra cho tất cả nhân viên tại tập đoàn, cả các giáo sư dạy cho cô cũng như thế.

8. Chương 08

Chương 08: Gặp mẹ anh.Nam Cung phu nhân

Mọi việc vẫn tốt đẹp theo sự sắp đặt của Nam Cung Thần, Lăng Tâm Phi cũng không hỏi thêm gì nữa, im lặng và ngoan ngoãn theo những gì mà hiện tại có.

-Anh chưa đi làm sao?_ Ngược nhìn đồng hồ đã hơn 9h mà Nam Cung Thần vẫn ngồi ở phòng khách đọc báo,uống café. Lăng Tâm Phi tò mò hỏi.

-Hôm nay là cuối tuần, anh ở nhà với em.._ Nam Cung Thần ngoác ngoác tay, ý bảo cô tới gần anh, Lăng Tâm Phi ngoan ngoãn tới cạnh anh liền bị anh kéo ngồi lên đùi mình, Nam Cung Thần dịu dàng trả lời. Anh thật sự không thể cách cô nữa bước, đi đâu anh cũng đưa cô đi cùng, dù là đi dự tiệc hay gặp khách hàng anh luôn đưa cô đi, nhưng chỉ là để cô ở phòng kế bên, có như vậy anh mới cảm giác được cô ở bên cạnh anh.

-Không cần đâu, anh cứ làm việc của anh, em đảm bảo với anh là sẽ không ra ngoài.._ Lăng Tâm Phi hốt hoảng lên tiếng, không phải chứ? Anh ở nhà có nghĩa là hôm nay cô đừng hồng mà xuống giường nổi.

-Không..anh muốn giành nhiều thời gian cho em.._ Nam Cung Thần yêu thương hôn cô, giọng cực cưng chiều mà nói.

-Hai người đang làm gì vậy?_ Một giọng nói lạnh lùng vang lên, hai người liền hướng mắt về phía người phát ra tiếng nói kia, đó là một người phụ nữ xinh đẹp. Long Điền Ngọc Hân mẹ của anh.

-Cháu chào bác.._ Lăng Tâm Phi không biết người phụ nữ kia là ai, nhưng nhìn nét của bà và Nam Cung Thần giống nhau, là thật bởi cô lễ phép cúi đầu chào bà, nhưng cô không có cách nào đứng lên vì Nam Cung Thần ôm cô rất chặt.

- Anh buông em ra.._ Lăng Tâm Phi trừng mắt nhìn anh gắt nhẹ.

- Em ngồi yên đi, ngoan.._ Anh yêu thương hôn má cô, mặt kẻ người phụ nữ vẫn thể hiện tình cảm của anh dành cho cô.

-Mẹ đến đây làm gì?_ Nam Cung Thần lạnh lùng lên tiếng hỏi, mắt cũng không nhìn bà.

-Có việc nên mẹ đến để thông báo cho con, nhưng trước hết con hãy cho mẹ biết, cô gái này là ai?_ Long Điền Ngọc Hân bình tĩnh lên tiếng.

-Mẹ không cần biết...

-Con đừng tỏ thái độ như thế với mẹ.._Bà tức giận gầm nhẹ

-Trước khi con còn tôn trọng người thì xin mẹ hãy rời khỏi đây.._ Nam Cung Thần vẫn lạnh lùng lên tiếng đuổi người, sự dịu dàng vừa nãy của nh đối với Lăng Tâm Phi liền không còn.

- Thần.._ Lăng Tâm Phi thấy tình hình có gì đó không đúng nên dung khủy tay thúc nhẹ vào người anh, ý nhắc nhở anh không nên đối xử như vậy với mẹ anh.

- Cô ta là ai?_ Long Điền Ngọc Hân hỏi lại lần nữa.

- Mẹ không cần biết.._ Anh vẫn giữ nguyên thái độ đáp.

-Con..vậy còn Long Điền Ngọc thì sao? Mẹ đã ước hôn cho bọn con.

- Con không chấp nhận, cô ấy là do mẹ sắp xếp bên cạnh con, con chỉ xem cô ấy như em gái, là con gái của mẹ._ Nam Cung Thần khẳng định

- Nhưng nó chỉ là do mẹ nhận nuôi, con bé không có dòng máu của nhà Long Điền
- Nhưng cũng mang họ Long Điền..
- Thần..con bé đã theo con suốt hơn 5 năm, tình cảm con bé dành cho con con không biết..._ bà thấy thái độ lạnh lùng của Nam Cung Thần nên nhẹ giọng nói.
- Đó là cô ấy tự nguyện con không cần, mẹ đừng nói nữa, con không muốn nghe._ Nam Cung Thần nói xong liền đưa Lăng Tâm phi lên phòng bỏ lại mình bà Long Điền Ngọc Hân tức giận, cho dù bà cố gắng hỏi quản gia nhưng ông là người kính miệng sẽ không hé nửa lời dù cho bà là chủ.

9. Chương 09

Chương 09: Long Điền Ngọc trở về

Tòa nhà Nam Cung, văn phòng làm việc của Nam Cung Thần, nếu nói về sự khoa trương thì văn phòng này đúng thật rất rộng, phòng nghỉ của anh trước đây giờ thành học học của Lăng Tâm Phi, phòng được anh cách âm rất tốt và có hệ thống camera do anh cho lắp đặt để thấy cô mọi lúc mọi nơi, dù hai người chỉ cách nhau có một cánh cửa.

-Này cô..cô không thể vào nếu không có hẹn trước.._ Bên ngoài văn phòng là tiếng nói ngăn cản của thư kí với một cô đáng vóc người cao, xinh đẹp quyến rũ.

-Sao tôi lại không thể vào?_ Cô gái quay lại trừng mắt lạnh lùng nhìn cô thư kí.

-Cô phải có hẹn trước với giám đốc._ Cô thư kí trả lời

-Tôi gặp Thần cũng phải thông báo qua cô sao? Cô muô bị đuổi việc._ Long Điền Ngọc trừng mắt quát cô thư kí.

-Nhưng..._ Cô thư kí định nói gì đó nhưng chưa kịp mở miệng thì đã bị Long Điền Ngọc đẩy ra và bước nhanh vào phòng.

-Thần..em về rồi..._ Long Điền Ngọc dịu dàng nói.

-Xin lỗi tổng giám đốc, cô ấy._ Thư kí hốt hoảng nói

-Cô ra ngoài đi._ Nam Cung Thần nhìn người trong ngực, lên tiếng nói cô thư kí, cô liền lui ra.

-Em về khi nào?_ Nam Cung Thần đẩy cô ra hỏi

-Anh đuổi cô ta đi, cứ nhiên dám ngăn cản em..._ Long Điền Ngọc dối nói.

-Ở đây là công ty..._ Nam Cung Thần lạnh lùng nói

-Thần, em rất nhớ anh._ Long Điền Ngọc ôm anh từ phía sau, mắt cô dán chặt vào người anh.

-Ngọc, anh nhắc lại đây là công ty._ Nam Cung Thần gằng giọng lạnh lùng nói.

-Thần, em yêu anh._ Long Điền Ngọc thổ lộ và hôn tới tấp lên mặt anh.

-“ Ừm”..._ Một tiếng nôn nữa vang lên liền thu hút được sự chú ý của Nam Cung Thần, anh hốt hoảng nhìn bóng dáng nhỏ nhắn kia chạy lại vào phòng.

-Nam tổng, Lăng tiểu thư dường như không được khỏe..._ Bước ra là một giáo sư nữ lên tiếng nói, hầu hết giáo sư của Lăng Tâm phi anh điều đặc biệt chọn nữ giáo sư

-Cô ấy làm sao?_ Anh lo lắng hỏi dồn

-Tôi không rõ, sắc mặt cô ấy rất xanh xao, còn hay nôn...

-Được rồi, cô về đi..

-Vâng... Cúi đầu chào anh, giáo sư Phạm liền rời đi.

-Lăng tiểu thư là ai?_ Long Điền Ngọc lên tiếng hỏi

-Em về đi..._ Nam Cung Thần lạnh lùng nói sau đó thì đi vào phòng

-Phi nhi, em làm sao?_ Anh lo lắng hỏi cô.

-Mặc kệ em..._ Lăng Tâm Phi trừng mắt anh, gắt gỏng nói

-Phi nhi..._ Nam Cung Thần dịu giọng gọi

-Chị, em muốn về nhà, về nhà..._ Lăng Tâm Phi uất ức nhào vào lòng Lăng Tâm Y khi thấy cô, vì sự an nguy của cô, nên Nam Cung Thần đã nói cô còn người chị gái tên Lăng Tâm Y, mặc dù không nhớ nhưng cô có cảm giác quen thuộc về hình ảnh một người chị lúc nhỏ, nên liền chấp nhận được cô là chị gái mình. Mà lúc này khi nhìn thấy cô nước mắt của Lăng Tâm Phi liền rơi.

-Được, chị đưa em về..._ Lăng Tâm Y không biết chuyện gì làm em gái mình khóc, nhưng khi liếc mắt nhìn bên trong còn có một người phụ nữa, cô biết cô gái kia là ai, chính là mẹ gái không cùng dòng máu với Nam Cung Thần, cô đại khái đã biết chuyện gì. Liền đưa em gái rời đi.

-Em về Long Điền gia đi..._ Anh để lại câu lạnh lùng với Long Điền Ngọc liền đi. Long Điền Ngọc tức giận dậm chân, sau đó cũng rời đi.

Tại chung cư mà Lăng Tâm y đang sống:

-Em không về cùng thiếu gia sao?_ Lăng Tâm y cố ý thăm dò em gái

-Không về, không về.. em ghét anh ấy, em muốn ở đây với chị..._ Lăng Tâm Phi dùng giọng, giận dỗi nói.

-Phi nhi, em đang ghen sao? Em yêu thiếu gia?_ Lăng Tâm y nhìn em gái hỏi

-Em..em không biết..không biết.."hix,hix"..._ Lăng Tâm Phi uất ức nói, nước mắt lại lưng tròng.

-Được, ngoan, Phi nhi không khóc..._ Lăng Tâm Y đau lòng ôm cô vào lòng an ủi cô.

-Chị, gần đây em ăn không tiêu, ăn xong rồi lại nôn ra hết, em muốn ăn cơm chiên trứng lúc nhỏ chị hay làm cho em..._ Lăng Tâm Phi sụt sịt mũi nói

-Em nhớ sao?_ Ngọc nhiên hỏi cô.

-Không biết, nhưng em hay nhìn thấy mình lúc nhỏ, có chị, ngoài ra không biết gì nữa..._ Cô ngây thơ đáp.

-Ng Sloan, được rồi, em vào phòng nghỉ, khi nào xong chị gọi em..._ Dĩ nhiên cô xong thì Lăng Tâm y lấy ra điện thoại của cô vẫy reo này giờ.

-Thuộc hạ nghe..

-Cô ấy đâu?_ Giọng nói đầy mệt mỏi và lo lắng của Nam Cung Thần qua điện thoại

-Con bé khóc rất nhiều..

-Tôi sẽ đón cô ấy..._ Anh quả quyết

-Không, chủ nhân hãy giải quyết chuyện của mình đi, tôi đã cảnh cáo người đừng tổn thương con bé..._ Giọng Lăng Tâm y càng lạnh hơn chất vấn anh.

-Tôi không có?_ Anh khẳng định

-Người yêu Phi nhi không?_

-Tôi sẽ cưới cô ấy..._ Nam Cung Thần yên lặng một lúc thì lên tiếng

-Vậy tôi chờ người giải quyết những phụ nữ sẽ làm tổn thương con bé xong rồi hãy nói..._ Lăng Tâm y nói xong thì tắt máy. Mặc dù Nam Cung Thần là người cứu cô, cũng là chủ nhân của cô, nhưng cô thề, cô sẽ không để ai làm tổn thương Lăng Tâm Phi. Nam Cung Thần nhìn căn hộ thứ 14, anh biết Tâm Ảnh nói được làm được, dù cho anh có đồng ý hay không cô là sát thủ do anh huấn luyện đơn thuần anh hiểu cô.

Vụ việc Lâm y Vân hãm hại Lăng Tâm Phi anh cũng thấy rõ, nể tình Lâm y Vân theo anh cũng lâu anh có thể tha mạng, nhưng Tâm Ảnh khác, cô ấy khiến Lâm Y Vân sống không bằng chết, cho người liên lạc hãm hiếp cô ta, còn hủy đi một bên mặt của cô ta, không dừng lại ở đó, Tâm Ảnh còn để cô ta sống như không sống mà chết cũng không xong.

10. Chương 09

Chương 09: Long Điền Ngọc trở về

Tòa nhà Nam Cung, văn phòng làm việc của Nam Cung Thần, nếu nói về sự khoa trương thì văn phòng này đúng thật rất rộng, phòng nghỉ của anh trước đây giờ thành học học của Lăng Tâm Phi, phòng được anh cách âm rất tốt và có hệ thống camera do anh cho lắp đặt để thấy cô mọi lúc mọi nơi, dù hai người chỉ cách nhau có một cánh cửa.

-Này cô..cô không thể vào nếu không có hẹn trước.._ Bên ngoài văn phòng là tiếng nói ngăn cản của thư kí với một cô đáng vóc người cao, xinh đẹp quyến rũ.

-Sao tôi lại không thể vào?_ Cô gái quay lại trừng mắt lạnh lùng nhìn cô thư kí.

-Cô phải có hẹn trước với giám đốc._ Cô thư kí trả lời

-Tôi gặp Thần cũng phải thông báo qua cô sao? Cô muô bị đuổi việc._ Long Điền Ngọc trừng mắt quát cô thư kí.

-Nhưng..._ Cô thư kí định nói gì đó nhưng chưa kịp mở miệng thì đã bị Long Điền Ngọc đẩy ra và bước nhanh vào phòng.

-Thần..em về rồi..._ Long Điền Ngọc dịu dàng nói.

-Xin lỗi tổng giám đốc, cô ấy.._Thư kí hốt hoảng nói

-Cô ra ngoài đi._ Nam Cung Thần nhìn người trong ngực, lên tiếng nói cô thư kí, cô liền lui ra.

-Em về khi nào?_ Nam Cung Thần đẩy cô ra hỏi

-Anh đuổi cô ta đi, cứ nhiên dám ngăn cản em..._ Long Điền Ngọc đổi nói.

-Ở đây là công ty..._ Nam Cung Thần lạnh lùng nói

-Thần, em rất nhớ anh._ Long Điền Ngọc ôm anh từ phía sau, mắt cô dán chặt vào người anh.

-Ngọc, anh nhắc lại đây là công ty._ Nam Cung Thần gằn giọng lạnh lùng nói.

-Thần, em yêu anh.._ Long Điền Ngọc thổ lộ và hôn tới tấp lên mặt anh.

-“ Ừm”..._ Một tiếng nôn nữa vang lên liền thu hút được sự chú ý của Nam Cung Thần, anh hốt hoảng nhìn bóng dáng nhỏ nhắn kia chạy lại vào phòng.

-Nam tổng, Lăng tiểu thư dường như không được khỏe..._ Bước ra là một giáo sư nữ lên tiếng nói, hầu hết giáo sư của Lăng Tâm phi anh đều đặc biệt chọn nữ giáo sư

-Cô ấy làm sao?_ Anh lo lắng hỏi dồn

-Tôi không rõ, sắc mặt cô ấy rất xanh xao, còn hay nôn...

-Được rồi, cô về đi..

-Vâng._ Cúi đầu chào anh, giáo sư Phạm liền rời đi.

-Lăng tiểu thư là ai?_ Long Điền Ngọc lên tiếng hỏi

-Em về đi._ Nam Cung Thần lạnh lùng nói sau đó thì đi vào phòng

-Phi nhi, em làm sao?__ Anh lo lắng hỏi cô.

-Mặc kệ em.__ Lãng Tâm Phi trừng mắt anh, gắt gỏng nói

-Phi nhi.__ Nam Cung Thần dịu giọng gọi

-Chị, em muốn về nhà, về nhà...__ Lãng Tâm Phi uất ức nhào vào lòng Lãng Tâm Y khi thấy cô, vì sự an nguy của cô, nên Nam Cung Thần đã nói cô còn người chị gái tên Lãng Tâm Y, mặc dù không nhớ nhưng cô có cảm giác quen thuộc về hình ảnh một người chị lúc nhỏ, nên liền chấp nhận được cô là chị gái mình. Mà lúc này khi nhìn thấy cô nước mắt của Lãng Tâm Phi liền rơi.

-Được, chị đưa em về...__ Lãng Tâm Y không biết chuyện gì làm em gái mình khóc, nhưng khi liếc mắt nhìn bên trong còn có một người phụ nữa, cô biết cô gái kia là ai, chính là mẹ gái không cùng dòng máu với Nam Cung Thần, cô đại khái đã biết chuyện gì. Liền đưa em gái rời đi.

-Em về Long Điền gia đi.__ Anh để lại câu lạnh lùng với Long Điền Ngọc liền đi. Long Điền Ngọc tức giận dậm chân, sau đó cũng rời đi.

Tại chung cư mà Lãng Tâm y đang sống:

-Em không về cùng thiếu gia sao?__ Lãng Tâm y cố ý thăm dò em gái

-Không về, không về.. em ghét anh ấy, em muốn ở đây với chị.__ Lãng Tâm Phi dùng giọng, giận dỗi nói.

-Phi nhi, em đang ghen sao? Em yêu thiếu gia?__ Lãng Tâm y nhìn em gái hỏi

-Em..em không biết..không biết.."hix,hix"...__ Lãng Tâm Phi uất ức nói, nước mắt lại lưng tròng.

-Được, ngoan, Phi nhi không khóc.__ Lãng Tâm Y đau lòng ôm cô vào lòng an ủi cô.

-Chị, gần đây em ăn không tiêu, ăn xong rồi lại nôn ra hết, em muốn ăn cơm chiên trứng lúc nhỏ chị hay làm cho em...__ Lãng Tâm Phi sụt sịt mũi nói

-Em nhớ sao?__ Ngạc nhiên hỏi cô.

-Không biết, nhưng em hay nhìn thấy mình lúc nhỏ, có chị, ngoài ra không biết gì nữa.__ Cô ngây thơ đáp.

-Ng Sloan, được rồi, em vào phòng nghỉ, khi nào xong chị gọi em...__ Dỗ dành cô xong thì Lãng Tâm y lấy ra điện thoại của cô vẫy reo này giờ.

-Thuộc hạ nghe..

-Cô ấy đâu?__ Giọng nói đầy mệt mỏi và lo lắng của Nam Cung Thần qua điện thoại

-Con bé khóc rất nhiều..

-Tôi sẽ đón cô ấy.__ Anh quả quyết

-Không, chủ nhân hãy giải quyết chuyện của mình đi, tôi đã cảnh cáo người đừng tổn thương con bé.__ Giọng Lãng Tâm y càng lạnh hơn chất vấn anh.

-Tôi không có?__ Anh khẳng định

-Người yêu Phi nhi không?__

-Tôi sẽ cưới cô ấy...__ Nam Cung Thần yên lặng một lúc thì lên tiếng

-Vậy tôi chờ người giải quyết những phụ nữ sẽ làm tổn thương con bé xong rồi hãy nói.__ Lãng Tâm y nói xong thì tắt máy. Mặc dù Nam Cung Thần là người cứu cô, cũng là chủ nhân của cô, nhưng cô thề, cô sẽ không để ai làm tổn thương Lãng Tâm Phi. Nam Cung Thần nhìn căn hộ thứ 14, anh biết Tâm Ảnh nói được làm được, dù cho anh có đồng ý hay không cô là sát thủ do anh huấn luyện đơn nhiên anh hiểu cô. Vụ việc Lâm y Vân hãm hại Lãng Tâm Phi anh cũng thấy rõ, nể tình Lâm y Vân theo anh cũng lâu anh có thể tha mạng, nhưng Tâm Ảnh khác, cô ấy khiến Lâm Y Vân sống không bằng chết, cho người liên lạc hãm hiếp cô ta, còn hủy đi một bên mặt của cô ta, không dừng lại ở đó, Tâm Ảnh còn để cô ta sống như không sống mà chết cũng không xong.

11. Chương 10

Chương 10: Gặp lại Tả Ngôn, Hoa Nhật Lệ.

Hôm nay tạnh trời, tâm tình Lăng Tâm Phi cũng tốt lên nên lôi kéo chị gái ra ngoài dạo phố thư giãn, Lăng Tâm Y nhìn em gái mà không biết phải làm như thế nào? Cô biết Lôi Ảnh theo lệnh của anh sẽ cho bám sát hai người nếu Tâm Phi ra ngoài. Nhìn Lăng Tâm Phi vui vẻ cũng quên luôn chuyện của Nam Cung Thần hôm qua cô không biết nên vui hay nên buồn, bên cạnh chủ nhân rất nhiều mặt đứng lúc bên vực cho em gái, điều mà Lăng Tâm Y đang nghĩ chính là nhanh chóng tìm ra người thân của Lăng Tâm Phi mà trước lúc ra đi Lăng Đồng có nói qua.

-Y nhi... Đang suy nghĩ thì một giọng nói nam trầm thấp vang lên kéo cô về với hiện tại, cô nhận ra được tiếng nói này là của ai.

-Tâm Phi, là cậu, đúng là cậu rồi...cậu có biết tớ tìm cậu cực khổ như thế nào không? Một cô gái lập tức nhào vào người Lăng Tâm Phi khóc nức nở vui mừng nói, cô gái kia không ai khác chính là Hoa Nhật Lệ bạn rất thân với Lăng Tâm Phi. Mà Tả Ngôn đang chăm chú nhìn Tâm Y nghe được tiếng gọi kích động của Hoa Nhật Lệ cũng quay đầu nhìn Lăng Tâm Phi, ánh mắt anh xuất hiện một tần sáng mà không ai hay biết.

-Xin lỗi em, Phi nhi hiện tại không biết em là ai? Lăng Tâm Y nhanh chóng lên tiếng để tránh trường hợp khiến Tâm Phi đã kích.

-Chị Y, hai người nhận nhau khi nào vậy? Mà Tâm Phi như thế nào mà không nhận ra em sao? Hoa Nhật Lệ thắc mắc hỏi.

-Không lâu, khi khác gặp lại em... Lăng Tâm Y nhanh chóng lên tiếng tính dẫn Lăng Tâm Phi đi thì cánh tay của Tả Ngôn bắt lấy tay Tâm Phi khiến cô giật mình run sợ nhìn anh.

-Y nhi, dù gì chúng ta cũng ân ái khá lâu, em không nên vô tình như thế... Tả Ngôn tướng mạo đẹp trai lên tiếng nói, tay cũng không buông Tâm Phi ra.

-Ngôn thiếu, chúng ta đã nói rõ, hiện giờ tôi và anh không có gì để nói, xin anh buông tay tránh làm em gai tôi sợ... Lăng Tâm Y lạnh lùng lên tiếng.

-Tôi và em không có gì để nói nhưng tôi và em gái em thì có... Tả Ngôn vẫn không buông tha lên tiếng.

-“cạch” Một họng súng chĩa ngay vào đầu anh, Tả Ngôn kinh ngạc nhìn Lăng Tâm Y, anh không thể tin người chung chăn gối với anh suốt nửa năm qua dám chĩa súng vào đầu anh.

-Em muốn làm gì? Tả Ngôn lạnh lùng quét mắt nhìn cô hỏi.

-Không làm gì cả, chỉ là một phát súng vào đầu anh nếu anh dám đụng vào em gái tôi... Lăng Tâm Y lạnh lùng nói, sát khí của cô khiến những người xung quanh không dám tới gần, mà Lăng Tâm Phi cũng hoảng hốt nhìn cô.

-Khốn kiếp, Y nhi em dám uy hiếp tôi... Tả Ngôn tức giận mắng

-Sao không? Cô ấy chính là sát thủ mà anh đang truy lùng... Lúc này Ngôn Lôi xuất hiện với một vài người, phía sau họ đi lên chính là Nam Cung Thần, anh vừa nghe tin cô ở đây liền cho người đến, nhưng anh không ngờ Tả Ngôn cũng ở đây, khiến bảo bối của anh sợ rồi.

-Lôi Ảnh... Tả Ngôn nghiêng rằng.

-Phải, xin diện kiến Ngôn thiếu... Ngôn Lôi hờn hệt trả lời

-Nam Cung Thần, là do anh đứng không? Lăng Tâm Y chính là Tâm Ảnh... Tả Ngôn trừng mắt nhìn Nam Cung Thần lên tiếng.

-Thần..” hix...” Sợ..._ Lăng Tâm Phi lúc này thấy Nam Cung Thần liền khóc òa lên, tay cô rất đau, mà cô lại rất sợ.

-Phi nhi.._ Nam Cung Thần dịu giọng đến gần cô, ôm cô vào lòng, anh thật đau lòng khi thấy cô khóc.

-Nam Cung Thần, anh sắp xếp sát thủ bên cạnh tôi, còn hạ không ít thuộc hạ của tôi, chuyện này tôi sẽ không bỏ qua.._ Tả Ngôn lên tiếng cảnh cáo, sau đó liền rời đi, vì anh ra ngoài không đem theo người anh liền bị thất thế đành ruát lui. Hoa Nhật Lệ không hiểu gì cũng bị anh kéo đi trong trạng thái ngây người. Vì quá hoảng hốt khi chứng kiến chị gái mình như vậy liền sợ hãi, được Nam Cung Thần đặt vào xe liền ngủ thiếp trong lòng anh.

12. Chương 11

Chương 11: Nam Cung lão phu nhân

Trên đường ra sân bay Lăng Tâm Y không ngừng nhớ lại gương mặt hốt hoảng của Tâm Phi.

Quay lại thời gian tối qua mà Lăng Tâm Y cùng Nam Cung Thần đưa Lăng Tâm Phi về nhà.

-Chị là ai? _ Lăng Tâm Phi nhìn chăm chú Lăng Tâm Y hỏi.

-Phi nhi.._ Nam Cung Thần tiếng gii thích, thế nhưng Lăng Tâm Y nhìn anh bằng ánh mắt nói lên cứ để cô tự nói với cô ấy.

-Phi nhi, chị là sát thủ bên cạnh Nam Cung Thần, là sát thủ Tâm Ảnh mà Tả Ngôn truy tìm. Em là em gái không cùng máu mủ với chị, nhưng chị luôn coi em là em gái, vì chuyện của ba qua đời là cú sốc nặng khiến em mất trí nhớ, trong khi đó chị lại không có ở cạnh em, xin lỗi em, Phi nhi.._Lăng Tâm Y nói rất nhiều, dường như là tất cả mọi chuyện chỉ trừ chuyện của Nam Cung Thần.

-Chị, em không muốn nghe nữa, từ nay chị đừng mạo hiểm nữa, em sẽ nói với Thần không cho chị làm Tâm Ảnh nữa.._ Lăng Tâm Phi nức nở nói. Lăng Tâm y đau lòng ôm em gái vào lòng dỗ dành cô đến khi cô khóc vì mệt mà ngủ. Sáng sớm hôm nay vì có việc của tổ chức bên Italy nên cô bắt buộc phải đi dù cho Nam Cung Thần có nói sẽ để anh lo liệu, thế nhưng chuyện này chỉ có cô mới có thể giải quyết vì liên quan đến Tả Ngôn. Vì thế sáng cô không thông báo cho Lăng Tâm Phi biết liền đi.

Tập đoàn Nam Cung

-Bà nội, để cháu đưa bà lên.._ Long Điền Ngọc lễ phép tôn kính với một bà lão, dù bà nhìn đã lớn tuổi nhưng có thể đón được thời trẻ bà là một mỹ nữ.

-Không cần đâu, tôi đến là tìm cháu dâu của tôi.._ Bà Nam Cung Doãn Tuyết lạnh lùng lên tiếng

-Nội, cháu và Thần có hôn ước từ mẹ.._ Nở một nụ cười thật tươi để lấy lòng bà.

-Không phải cô, cháu dâu ta do tiểu Thần chọn.._Nói xong bà lão bỏ mình Long Điền Ngọc đứng trơ một mình tức mà không thể làm gì được.

Văn phòng tổng giám đốc:

Nam Cung lão phu nhân đi xung quanh căn phòng, bà nhìn trên bàn có đồ ăn vặt, chua, ngọt, mặc đều có, bà nhú mày suy nghĩ cháu trai bà từ khi nào lại thích ăn những thứ này.

-Ồ, bà tìm Thần a?_ Là tiếng nói trong trẻo của một cô gái vang lên, bà lão quay đầu gặp ngay cô gái xinh đẹp thuần khiết mà nhất là đôi mắt của cô khiến bà yêu thích ngay, đôi mắt biết nói.

-Phải.._ Bà mỉm cười trả lời, đây chắc là cháu dâu của bà, vì bà biết ngoại trừ thư kí ra vào phòng làm việc của cháu bà thì chỉ có người phụ nữ của Nam Cung Thần anh mới cho vào.

-Bà ngồi đi, Thần đang họp lát nữa là xong, bà uống nước đi... mỉm cười nhiệt tình mời bà ngồi còn rót nước cho bà.

-Nội, cháu đem nước cho nội... Là tiếng nói của Long Điền Ngọc, trên tay cô đang cầm ly nước.

-Không cần, cô ra ngoài đi đừng làm phiền tôi... Bà lão lên tiếng

-Vâng... Long Điền Ngọc cúi đầu lên tiếng đáp. Cô ta còn liếc mắt nhìn Lăng Tâm Phi đang đứng kế bên.

-Cháu tên gì? Bà lão lên tiếng thân thiện hỏi.

-Cháu là Lăng Tâm Phi nhưng Thần và chị cháu gọi cháu là Phi nhi, bà có thể gọi cháu như vậy cũng được.

-Phi nhi, là cháu ăn những thứ này sao? Bà lão chỉ những thứ trên bàn hỏi.

-Dạ, bà đừng nói với Thần, anh ấy biết cháu ăn những thứ này nhất định sẽ mắng cháu còn cấm cháu không được ăn, nhưng là vì gần đây cháu ăn không tiêu, còn nôn hết thức ăn, nhưng cháu đã xin chị cháu mua cho cháu những thứ này, bà ăn không? Lăng Tâm Phi ngậy thơ nói.

-Thế ba mẹ cháu đâu? bà tiếp tục hỏi.

-Thần và mọi người đều nói ba mẹ cháu không còn, cháu bị mất trí nhớ a, cháu còn có chị Y thôi..

-Mất trí nhớ? Bà lão khó hiểu nghĩ.

-Ừm, ủa, ủa... Một tràng tiếng nôn khó chịu, Lăng Tâm Phi chạy toạt vào nhà vệ sinh.

-Không lẽ con bé... Bà lão thoáng vui mừng, bà cần phải xác minh lại có thật hay không đã

-Phi nhi, cháu bị như vậy khoảng bao lâu rồi? Bà ân cần quan tâm hỏi

-Cháu, dạ hình như là gần một tháng... Lăng Tâm Phi trả lời, định nói tiếp thì có chuông điện thoại, vì không có Nam Cung Thần ở đây cô tính bắt máy dùm anh, thì thấy sắp văn kiện trên bàn khiến cô kinh ngạc, hốt hoảng chạy đi.

-Phi nhi, áy da, cháu đi từ thôi, đừng chạy... Nam Cung lão phu nhân lo lắng chạy theo.

Phòng họp cấp cao, quản lí cấp cao cùng các trưởng phòng và giám đốc đang không dám ngẩng đầu nhìn tổng giám đốc, anh lạnh lùng khiến ai cũng không thể mở miệng.

“Rầm” tiếng mở cửa vang lên liền gay sự chú ý cho mọi người, họ chỉ thấy một cô gái nhỏ nhắn xinh đẹp đang hốt hoảng chạy vào, nét mặt cô xanh xao, nhưng họ lo là cô sẽ không thể sống nổi khi làm phiền tổng giám đốc.

-Phi nhi, em làm sao? Thấy sắc mặt cô không tốt, Nam Cung THần lo lắng hỏi, vẻ dịu dàng khiến ai cũng kinh ngạc nhìn anh.

-Thần, anh gạt em, anh hứa không để chị Tâm Y mạo hiểm nữa vậy mà anh còn để chị ấy đi... Lăng Tâm Phi tức giận thở hồng hộc chất vấn anh.

-Phi nhi, chuyện này chỉ có Tâm Y giải quyết được, chỉ sau vụ này anh không để cô ấy rời xa em... Nam Cung Thần dịu giọng an ủi cô, dỗ Dành như một đứa trẻ khiến cả phòng họp mồm chữ O mắt chữ A nhìn anh.

-Không muốn, em đi tìm chị ấy... Nói xong thì Lăng Tâm Phi xong nhanh ra ngoài, trong tâm trí cô hiện giờ chỉ có những hình ảnh khủng khiếp mà cô hay thấy kia, cô không muốn lại mất đi một người thân nào nữa mặc dù trí nhớ cô không còn nhưng cô có thể cảm nhận được tình yêu thương của Tâm Y dành cho cô.

-Phi nhi... Nam Cung Thần hốt hoảng chạy theo.

-Tiểu Thần, mau mau giữ Phi nhi lại... Bà lão chạy theo không kịp vừa gặp cháu trai liền lên tiếng thúc giục anh.

-Phi nhi... Anh bắt được cánh tay cô.

-Buông ra, em ghét anh, em muốn đi tìm chị, muốn chị... Lăng Tâm Phi khóc lóc vùng vẫy.

-Em bình tĩnh nghe anh nói được không?__ Anh vì lo lắng cho cô mà kích động quá lớn, khiến Lăng Tâm Phi giật mình, mà bà lão ở đầu kia chạy tới cũng giật mình.

-Cái thằng này, cháu đang làm cháu dâu của ta sợ, còn có cả cháu cố của ta.__ Bà lão tức giận đánh liên tiếp lên người Nam Cung Thần.

-Bà nội...a..bà đừng đánh cháu.__ Nam Cung Thần cố tránh bà lão để khỏi bị đòn.

-Im miệng, mau đưa Phi nhi đến bệnh viện trước, sau đó làm theo ý con bé.__ Bà lão ra lệnh.

-Phi nhi, em làm sao? Trong người em không khỏe sao?__ Anh lo lắng hỏi

-Em muốn chị, muốn chị.._Cô khóc lớn. Hai người một già một trẻ thay phiên đỡ cô, sau đó thì đưa cô đến bệnh viện vì cô liên tục nôn thốc nôn tháo.

13. Chương 12

Chương 12: Kỳ nghỉ thai phụ

Tại bệnh viện lớn nhất của thành phố, đây là bệnh viện chỉ dành cho những người có tiền.Nam Cung Thần cùng Nam Cung lão phu nhân đang chờ kết quả từ bác sĩ.

-Chúc mừng Nam tổng, thiếu phu nhân mang thai được hai tuần, tình trạng nôn là thời kì thai nghén của thiếu phu nhân.__ Bác sĩ lên tiếng nói, gương mặt Nam Cung Thần bỗng chốc ngốc trệ, vẫn chưa thể tiếp thu được lời của bác sĩ. Trong khi đó bà lão Nam Cung Doãn Tuyết tí mắt vui vẻ không thôi.

-Thằng nhóc này, cháu sắp được làm cha rồi, ta sắp lên chức bà nữa rồi, haha.__ Bà Nam Cung lão phu nhân vui mừng cười không ngừng.

-Cha sao? Cháu được làm cha sao?__ Nam Cung Thần nhìn bà mình lên tiếng, anh đã ý thức được chuyện mình được làm cha, bảo bối của anh mang thai, là giọt máu của anh cùng bảo bối.

Tại nhà Nam Cung, sau khi về nhà Lăng Tâm Phi mặc kệ mình mang thai mà không ngừng làm loạn đòi Nam Cung Thần gọi cho Lăng Tâm Y về nhà ngay, còn nằng nặc đòi anh cho Lăng Tâm Y dọn về nhà ở cùng cô, không cho cô rời khỏi mình nữa, vì chiều theo ý muốn của Lăng Tâm Phi mà bà lão cùng Nam Cung Thần đành chấp nhận gọi cho Lăng Tâm Y về nước ngay, còn chuyện bên Italy anh cho hai người Hoa Ảnh và Mị Ảnh giải quyết.

Hãy..cực cho anh chàng nào đó, từ khi biết tin Lăng Tâm Phi mang thai, anh đã chú ý tới nhất cử nhất động của cô, tâm tình của cô, chiều theo ý muốn của cô, kể cũng lạ, từ khi mang thai tâm tình Lăng Tâm Phi giống như một đứa trẻ vui buồn thất thường, khóc cười bất thường, nếu không thấy Nam Cung Thần chừng một ngày cô liền làm loạn, vào mỗi tối nếu không có anh ngủ cùng cô sẽ không thể ngủ được vì trong mỗi tối cô đều nằm thấy ác mộng, và khi tỉnh lại cô không hề nhớ gì về giấc mơ kì lạ kia nữa.

Vào tuần thứ 5 khi Lăng Tâm Phi mang thai, vì công việc ở công ty bị dồn nhiều mà Nam Cung Thần không thể không tách Lăng Tâm Phi được, chính vì vậy anh mới nhờ người bà Nam Cung lão phu nhân đến trông chừng bảo bối của anh, dĩ nhiên bà lão rất vui vẻ mà nhận nhiệm vụ này.

-Haha, Phi nhi giỏi lắm, đây là cái nón len mà bà nội thấy đẹp nhất.__ Bà lão phu nhân cười sảng khoái khen ngợi Lăng Tâm Phi mặc dù nhìn tác phẩm của cô chẳng giống cái nón.

-Nội, đây là nón sao? Cháu vẫn là không khéo tay.__Lăng Tâm Phi nhìn nhìn ya1c phẩm của mình bĩu môi nói khi bà nội lên tiếng khen.

-Phi nhi, như vậy là đẹp rồi.__ Bà mỉm cười an ủi cháu dâu.

-Lăng tiểu thư đã đến giờ cô phải nghỉ ngơi.__ Quản gia tiến tới nhắc nhở, vì cô mang thai nên Nam Cung Thần đặt giờ giấc sinh hoạt của cô đúng giờ, hôm nay anh vắng mặt dĩ nhiên sẽ do quản gia nhắc nhở.

-Không, cháu chờ Cung Thần về..__ Lãng Tâm Phi đáp.

-Thiếu gia hôm nay về trễ, cô nên đi nghỉ sớm, nếu để thiếu gia biết người sẽ không vui..__ Quân gia khó xử nhìn cô khuyen

-Thần chưa về, cháu không ngủ được..__ Lãng Tâm Phi cúi đầu nói, vì gặp ác mộng nhiều ngày nếu không có Nam Cung Thần cô sẽ rất sợ, phải nói là cô phụ thuộc vào Nam Cung Thần rất nhiều.

-Phi nhi, ngoan, bà nội ngủ cùng cháu,__ Bào lão lên tiếng đề nghị.

-Trên người bà có mùi của Thần không?__ Lãng Tâm Phi ngây thơ hỏi, khiến bà lão cùng quân gia ngẩn người nhìn cô không biết nói gì hơn là mỉm cười.

Nhà Long điền gia:

-Con nói gì? Kết hôn sao? Mẹ không đồng ý.__ Long Điền NGọc Hân ngạc nhiên nhìn con trai luôn lạnh lùng xa lánh bà

-Con đã quyết định, con chỉ đến thông báo, ba mẹ có đi hay không thì tùy.__ Nam Cung Thần lạnh lùng lên tiếng.

-Ba dĩ nhiên sẽ đi.__ Ông Nam Cung Đồng bình tĩnh nâng cốc nước lên nói, mặc kệ bà vợ trừng mắt với ông.

-Thần, còn em thì sao? Anh bỏ rơi em như vậy sao?__ Long Điền Ngọc khổ sở khóc lóc nói.

-Anh chỉ xem em là em gái.__ Anh lạnh lùng nói

-Không đúng, anh từng vì em mà bỏ rơi Khương Lan Mị.__ Long Điền Ngọc biết mình lỡ lời nhắc đến tên người con gái mà anh căm kị liền nhìn anh như vẻ không cố ý.

-Sao con lại nhắc đến con đàn bà đó.__ Bà Long Điền NGọc Hân trách nhẹ. Long Điền NGọc chỉ cười đầu.

-Tháng sau sẽ tổ chức hôn lễ.__ Bỏ lại câu lạnh lùng anh xoay người rời khỏi. “ Lan Mị, em ở đâu? Anh rất nhớ em, Mị của anh.” Nam Cung Thần nhắm nghiền hai mắt, nỗi nhớ nhung về người con gái suốt thời gian qua anh cứ tưởng mình đã quên khi anh gặp Lãng Tâm Phi, thế nhưng khi nghe Long Điền NGọc nhắc đến cô nỗi nhớ vẫn như cũ trong lòng anh, Nam Cung Thần không trở về nhà mà đến quán bar uống rượu cùng bạn thân, uống say đến nỗi anh phải ngủ lại khách sạn. Đến sáng anh đến công ty vì có điện thoại của thư kí báo có cuộc họp quan trọng.

Văn Phòng tổng giám đốc.

Trịnh tổng.__ Thư kí ngạc nhiên khi thấy một chàng trai đẹp, đẹp ngang tầm tổng tài của cô.

Chào cô! Lâu lắm mới gặp.__ Anh chàng mỉm cười thân thiện chào hỏi cô thư kí xinh đẹp.

Phải, trịnh tổng tìm tổng tài sao?__ Cô thư kí đỏ mặt hỏi. “Đẹp trai quá mà”

-Ừm, tôi vừa về nước, không có chỗ ở nên tới làm phiền tổng tài của cô.

-Trịnh tổng đừng đùa, mời người..Cô thư kí mỉm cười mời Trịnh Phong Nam vào phòng, anh là tổng giám đốc của tập đoàn Trịnh thị, cũng là bạn thân của Nam Cung Thần, anh khác với Nam Cung Thần, anh bên hắc đạo, Nam Cung Thần là bạch đạo.

-Thần..__ Trịnh Phong Nam lên tiếng gọi người nào đó đang ngồi một mình dựa người vào ghế.

-Về rồi sao? Tổ tưởng cậu bị mỹ nhân nào giữ chân không thèm về.__ Nam Cung Thần vẫn lạnh lùng lên tiếng nói với bạn thân

-Trời, thái độ gì đây, không hoan nghênh tớ về sao?__ Trịnh Phong Nam cợt nhả nói.

-Này, tớ nghe nói rất lâu cậu không đi bar, có ai giữ chân được cậu sao?__ Trịnh Phong Nam lên tiếng hỏi

-Không liên quan đến cậu.__ Nam Cung Thần lạnh nhạt nói

-Lần này tôi về là có tin tức quan trọng cho cậu, tôi tin rằng cậu sẽ cảm ơn tôi.__ Trịnh Phong Nam cười hàm ý nói

-Được rồi, tôi không quan tâm, lần này cậu về thì hãy ở lại, tháng tới là tôi kết hôn.

-Sao cơ????_ Trịnh Phong Nam kinh ngạc nhìn bạn thân, anh không tin rằng bạn thân anh có thể quên được người phụ nữ kia.

-Tôi nói tôi kết hôn..._ Nam Cung thần lập lại

-Cô ấy là ai? Vậy còn Lan Mị?

-Cô ấy đã là quá khứ

-Nhưng tôi tin rằng cậu còn yêu Lan Mị._ Trịnh Phong Nam chắc chắn nói

-Yêu, đúng yêu rất nhiều, nhưng cô ấy đã rời bỏ tôi đi..

-Cô ấy đi là vì bất đắc dĩ, vả lại cô ấy và cậu còn có một đứa con._ Trịnh Phong Nam nói.

-Cậu nói gì?_ Nam Cung Thần kinh ngạc không thể tin nhìn bạn

-Cậu còn yêu cô ấy?_ Trịnh Phong Nam hỏi lại

-Yêu..._ Nam Cung Thần mấp máy môi nói, nhưng hình ảnh của Lăng Tâm Phi luôn hiện ra trong đầu anh.

-“Rầm”... tiếng đập vang lên thu hút được hai người đàn ông.

-Tâm Y..._ Trịnh Phong Nam trong mắt ánh lên vẻ vui mừng khi gặp người anh yêu tha thiết.

-Em đang làm gì?_ Nam Cung Thần lạnh lùng hỏi, thái độ điềm tĩnh, nhưng trong lòng có muôn vàn lời khó nói, cảm xúc dường như là anh gần không thể khống chế.

-Thiếu gia, tôi đã nói rồi, đừng tổn thương Phi nhi._ Lăng Tâm Y lạnh hơn nói

-Tôi chưa làm tổn thương Phi nhi._ Nam Cung THần chắc chắn khẳng định

-Vậy người vừa nói gì, yêu Khương Lan mị mà người còn muốn cưới em tôi sao?_ Lăng Tâm Y tức giận lên tiếng.” cạch” thấy anh yên lặng không nói một hòng súng chĩa thẳng vào đầu Nam Cung THần.

-Tôi đúng là yêu Khương Lan Mị..._ Nam Cung Thần lạnh lùng nói

-Lăng tiểu thư... là tiếng thét chói tai của thư kí bên ngoài, lúc này Lăng Tâm Y mới nhớ ra là Lăng Tâm Phi còn ngoài cửa, vì tức giận mà cô bỏ quên em gái. Lúc mọi người chạy ra chỉ thấy Lăng Tâm Phi bất tỉnh mà dưới chân là một mảng máu.

14. Chương 13

Chương 13: Rời khỏi Nam Cung Thần

Tại bệnh viện quý tộc, Nam Cung Thần hối hận khi mình nói ra câu nói khiến cho bảo bối của anh bị tổn thương.

Quay trở lại một tiếng trước:

-Vậy tôi hỏi thiếu gia, người yêu Phi nhi sao?_ Lăng Tâm Y vẫn giữ nguyên tư thế chĩa súng vào đầu Nam Cung Thần

-Cô ấy là người của tôi?_ Nam Cung Thần lãnh lẽo nói

-Người sao? Một câu nói yêu thiếu gia cũng không nói ra, nếu đã không yêu thì đừng tổn thương con bé, nó đang mang thai..._ Lăng Tâm Y hít một ngụm khí lạnh yên lặng hồi lâu mới lên tiếng.

-Chính vì cô ấy mang thai nên tôi mới cưới cô ấy..._ Nam Cung Thần kinh hãi, ngăn người khi mình nói ra câu này, đồng thời cũng khiến hai người là Trịnh Phong Nam và Lăng Tâm Y trừng mắt nhìn anh.

-Thiếu gia, người quá tham rồi, nói là yêu Khương Lan Mị lại vì em gái tôi mang thai nên mới lấy.__ Lãng Tâm Y cười lạnh nói

-Đúng là tôi yêu Mị, nhưng...__ Nam Cung Thần định nói gì đó thêm nhưng lại nghe tiếng thét chói tai của thư kí.....

Quay trở lại bệnh viện quý tộc.

-Thần, Y nhi có em gái sao? Là co gái mà định định kết hôn?__ Trịnh Phong Nam mặt mũi hỏi lại, nếu anh biết Y nhi có em gái mà em gái cô là vợ sắp cưới của Nam Cung Thần thì anh chỉ biết nói xin lỗi Khương Lan Mị, thế nhưng Khương Lan Mị cũng rất đáng thương a.

-Phải..__ Nam Cung Thần quá mặt mũi nên đáp, anh không nói gì thêm vì là thỏa thuận của anh và Lãng Tâm Y. Anh đang lo lắng cho bảo bối của anh nên không có tâm trạng để ý tới ai?

-"cạch" tiếng mở cửa phòng bệnh, bước sĩ có vẻ nom nớp lo sợ khi thấy Nam Cung Thần.

-Có ấy thế nào rồi..?__ Nam Cung Thần lo lắng hỏi.

-Thiếu gia, thời kì đầu mang thai rất nguy hiểm, sản phụ lại bị sốc nặng, có nguy cơ xảy thai rất cao?__ bác sĩ sợ hãi nói

-Ý ông là gì?__ Nheo mắt nguy hiểm, Nam Cung Thần hỏi

-Đứa bé không còn..__ Là tiếng nói lạnh lùng của Lãng Tâm Y

-Em nói gì?__ Nam Cung Thần rét lạnh nhìn chằm chằm Lãng Tâm Y gằng giọng hỏi

-Tôi nói, đứa bé không còn, không biết Nam thiếu còn muốn lấy em tôi không?__ Lãng Tâm Y điềm tĩnh nhìn anh nói mà không sợ anh

-Y nhi, em đừng nói như vậy...__ Trịnh Phong Nam lên tiếng

-Im miệng, anh là người khiến em gái tôi ra nông nỗi này, Nam thiếu biết không? Tối qua người ở quán bar uống rượu để nhớ về Khương Lan Mị thì em gái tôi ngủ không ổn giấc, hay thức giấc vì gặp ác mộng, luôn miệng đòi gặp anh, thế nhưng dù tôi và Lão phu nhân cố gọi cho anh anh đều không nghe máy, sáng nay lại cố gắng dậy sớm vì cơ thể còn khó chịu nhưng vẫn muốn đến tìm anh xem anh như thế nào, vậy mà nghe được lời nói tổn thương của anh.__ Lãng Tâm Y thuộc lại tất cả những uất ức mà Lãng Tâm Phi chịu.

-Y nhi, anh xin lỗi, anh không biết là em gái em..anh.__ Trịnh Phong Nam áy náy nói, thế nhưng gặp ánh mắt kinh người của Lãng Tâm Y anh không thể nói gì nữa.

-Nam Cung Thần, đây là kỉ ức anh tạo cho Phi nhi sao? Chẳng lẽ lúc đó tôi để con bé biết sự thật...__ Nói xong cô lạnh lùng xoay người đi, bỏ lại hai người đàn ông, một là Trịnh Phong Nam người yêu mến Lãng Tâm Y đã lâu, hai là Nam Cung Thần đau khổ vì những chỉ trích của Lãng Tâm Y, bảo bối của anh chịu khổ rồi.

15. Chương 14

Chương 14: Nam Cung Thần quyết không từ bỏ bảo bối.

Vì để rời xa Nam Cung Thần nên Lãng Tâm Phi được chị gái bảo hộ rất tốt, cô là một sát thủ chuyên nghiệp cũng là người có thể giấu tung tích của mình hoặc một ai đó mà ngay cả Hoa Ảnh và Mị Ảnh cùng Lôi Ảnh cũng khó mà tìm ra. Sau khi về từ bệnh viện, Lãng Tâm Phi yên lặng hắng, ngoan ngoãn ở trong nhà không ra ngoài, Mọi chuyện đều có Lãng Tâm Y giải quyết.

-Phi nhi, em ăn gì đi, không thôi bảo bảo lại dới.__ Lãng Tâm Y đem thức ăn lên bàn rồi gọi em gái, vì muốn giấu Nam Cung Thần, nên Lãng Tâm Y đành phải nói là con của Lãng Tâm Phi và Nam Cung Thần đã mất vì xảy thai khi cô bị sốc, mà Lãng Tâm Phi cũng như vậy. Cho nên chính vì vậy tới hôm nay Lãng

Tâm Phi mang thai được ba tháng cũng là hơn hai tháng cô rời khỏi Nam Cung THần, bụng cô cũng có chút nhô lên rõ ràng.

-Chị, bảo bảo rất ngoan, biết dì cực khổ vì mẹ nó nên nó không phá em.__ Lãng Tâm Phi mỉm cười hạnh phúc xoa bụng lên tiếng.

-Ừ, em ăn đi, chị còn có việc lát ra ngoài, chị sẽ về sớm, em cùng bảo bảo ở nhà ngoan chờ chị về.__ Lãng Tâm Y dặn dò xong thì ra ngoài, trước khi đi cô cũng coi lại hệ thống mà cô lắp đặt xong thì mới yên tâm rời đi.

-Bảo bảo, mẹ làm khổ con rồi, không có ba nhưng còn có mẹ và dì, mẹ và dì sẽ bù đắp cho con.__ Lãng Tâm Phi xoa bụng tự nói với đứa con còn chưa chào đời của mình.

“rầm” tiếng phá cửa khiến Lãng Tâm Phi giật mình, cô ngược nhìn thì thấy một người đàn ông, sau lưng còn có vài người mặc vec đen, người đàn ông này cô gặp lần trước ở trung tâm thương mại Tả Ngôn, theo bản năng cô lấy điện thoại gọi cho Lãng Tâm Y nhưng chưa kịp gọi đã bị Tả NGôn hung hăng nắm cổ tay áp sát cô vào tường khiến lưng và bụng cô truyền đến đau đớn.

-Em tưởng rằng em trốn được tôi sao?__ Tả NGôn nhìn thẳng cô, lên tiếng, nhưng nét mặt anh không đáng sợ và lạnh lùng như Nam Cung Thần.

-Tôi không biết anh là ai? Sao tôi phải trốn anh?__ Lãng Tâm Phi nhú mày phản kháng đồng thời bụng cô càng đau dữ dội.

-Tả NGôn, mau buông em ấy ra.__ Lúc này là tiếng nói lạnh lùng của Lãng Tâm Y, cô vừa ra khỏi cửa không bao lâu thì tính hiệu báo có người đột nhập nhà nên cô quay lại, không ngờ lại là Tả Ngôn tìm tới

-Y nhi, em đừng quên em là người phụ nữ của tôi, tung tích của em dĩ nhiên tôi sẽ tra được.__ Tả Ngôn mỉm cười, ánh mắt anh dù nói với Tâm Y nhưng ánh mắt nóng bỏng vẫn nhìn Tâm Phi.

-Chị, em đau.__ Lãng Tâm Phi khó chịu nói, Lãng Tâm Y chú ý đến sắc mặt và nhìn dưới chân em gái thì thấy máu đang chảy xuống chân.

-Khốn kiếp, Tả Ngôn anh mau đưa em tới bệnh viện.__ Lãng Tâm Y tức giận mắng, nhanh chóng thúc giục Tả Ngôn, anh thấy máu của Tâm Phi không ngừng chảy nên cũng lo lắng ôm cô chạy ra cửa, mà ngay lúc này người của Nam Cung Thần cũng nhận được thông tin về tung tích của thiếu phu nhân nên đã thông báo cho anh, khi anh nghe cô được đưa vào bệnh viện thì tìm anh như ngừng đập, bỏ đi hội nghị quan trọng và nhanh chóng chạy vào bệnh viện.

Bệnh viện”

-Cô ấy mang thai?__ Tả Ngôn nhắm mắt nhưng vẫn lên tiếng hỏi

-Phải..

-Là của Nam Cung Thần...

-...cô không lên tiếng

-Y nhi, em tin tôi đã yêu thật sự không?__ Anh mỉm cười mỉa mai nói, anh không ngờ Tả NGôn anh lòng danh một thời lại có thể động lòng vì một cô gái bình thường thậm chí anh còn chưa lên giường thì đã yêu.

-Không.__ Lãng Tâm Y lạnh lùng đáp, cô không tin một người như Tả NGÔN sẽ yêu thật sự, ánh mắt kia anh dành cho Tâm Phi cô tin rằng chỉ là tạm thời.

-Lần này em đoán sai rồi, tôi đã yêu, mà không ai khác chính là em gái em, Lãng Tâm Phi.__ Tả Ngôn cười khổ nói. Lãng Tâm Y yên lặng không nói, cô biết anh có nhiều phụ nữ nhưng sẽ không yêu ai bao giờ, thế nhưng lần này cô đúng là cô đã đoán sai.

-Tâm Y.__ là tiếng nói của Nam Cung Thần.

-Chủ nhân.__ CÔ cúi đầu chào.

-Còn xem tôi là chủ nhân sao? Em đưa Phi nhi đi khiến tôi không thể tìm ra, nói mau Phi nhi bị sao?__ Anh vừa tức giận vừa lo lắng cho bảo bối của mình, thế nhưng anh không cách nào bộc phát sự tức giận ở đây được, vì Tâm Y chính là người quan trọng của bảo bối của anh,

-Nam Cung Thần, lần này tôi nhường Phi nhi cho anh, nhưng nếu có lần sau tôi thấy cô ấy lần nữa thì anh vĩnh viễn sẽ không thể tìm được.__ Bỏ lại câu uy hiếp trắng trợn nhưng cũng khiến Nam Cung Thần toát lên vẻ sợ hãi, anh biết Tả NGôn có ý với Tâm Phi, anh ta chính là đối thủ mạnh nhất của nh từ trước đến nay. Tả NGôn lạnh lùng xoay người bỏ đi. Mặc cho cô mang thia của người đàn ông khác, mặc cho cô có trở nên như thế nào anh cũng sẽ yêu cô bảo vệ cô cả đời, đây chính là ý nghĩ mà Tả NGôn dành cho Lăng Tâm Phi.

16. Chương 15

Chương 15: Trở lại bên cạnh Nam Cung Thần. Lăng Tâm Phi có lại

Trí nhớ.

-Em thật lớn mật, dám che giấu Phi nhi.__ Nam Cung Thần lạnh lùng nói

-Vậy tôi để con bé chứng kiến anh cùng người phụ nữ khác hạnh phúc, trong khi đó anh không yêu con bé.__ Lăng Tâm Y cũng lạnh lùng đáp lại.

-Nói tóm lại, tôi sẽ lấy Phi nhi, em đừng có can.__ Nam Cung Thần nói xong thì xông thẳng vào phòng bệnh, ôm Lăng Tâm Phi rời khỏi dù cô có cố gắng phản kháng.

-Chị, em không muốn đi, chị...mau thả tôi ra, Nam Cung Thần tôi không cần...__ Lăng Tâm Phi tức giận nói.

-Chủ nhân..đừng.__ Lăng Tâm Y hốt hoảng chạy theo lại bị người của Nam Cung Thần cản lại, thế nhưng khi cô hạ gục được họ thì Nam Cung Thần đã đem Tâm Phi đi mất.

-Tâm Ảnh, cô đừng can chủ nhân.__ Lôi Ảnh lên tiếng

-Anh im đi, nếu con bé có xảy ra chuyện gì tôi bắt các người đền mạng.__ Cô lạnh lùng trừng mắt với họ sau đó nhanh chóng lên xe phóng đi.

Nhà Nam cung:

-Anh buông tôi ra, tôi không cần anh thương hại...__ Lăng Tâm Phi giãy dụa nói

-Em không thể rời khỏi anh.__ Nam Cung Thần kiên quyết nói, anh không rõ lòng mình có yêu cô hay không, nhưng anh không thể không có cô.

-Anh đừng vô lại như thế.__ Cô tức giận mắng anh

-Phải, cứ cho anh là vô lại em cũng không được rời khỏi anh.

-Thần, chuyện gì vậy?__ bà lão lo lắng hỏi,nhưng khi thấy cháu dâu của bà bà vừa vui vừa lo lắng, lại thấy thương.

-Nội, cứu cháu.__ Lăng Tâm Phi uất ức nhìn bà, chưa kịp để bà lên tiếng cô đã bị anh đem vào phòng khóa cửa lại. Lăng Tâm Phi sợ hãi nhìn anh đề phòng. Nam Cung Thần yên lặng nhìn cô rất lâu.

-Phi nhi, em không tin anh sao?__ Nam Cung Thần nhẹ giọng hỏi

-Anh không yêu tôi.__ Lăng Tâm Phi trừng mắt đáp, cô không cần anh thương hại cô, cũng không cần anh phải có trách nhiệm với cô chỉ vì con.

-Phi nhi, nhưng anh cần em, anh không biết mình có yêu em không, nhưng anh không thể không có em.__ Nam Cung Thần vì gần đây mệt mỏi nên giọng nói cũng mang theo đó mà giảm đi trọng lượng hằng ngày, Lăng Tâm Phi nhìn anh, anh ốm đi nhiều, râu cũng mọc nhiều, tóc tai hơi lùm thùm, đôi mắt hiện lên vẻ mệt mỏi, anh là vì lo lắng cho cô hay là vì chăm sóc cho người yêu cũ và con của hai người nên mới vậy.

-Nam Cung Thần, tôi không cần, nếu trước đây thật sự là sai lầm của anh và tôi thì bây giờ tôi muốn chấm dứt, anh và bạn gái anh cũng không bị vướng bởi tôi..._ Lãng Tâm Phi nói, cô cũng thật mệt mỏi, chỉ vì cô mất trí nhớ mà chính mình cũng bị tổn thương, cô yêu anh nhưng cô không cần anh phải khổ sở vì hai bên như vậy? Lúc trước là cô bị bỏ thuốc, anh hiểu lầm cô để thất thân và anh cho cô kí ức mới coi như là kỉ niệm cô sẽ khắc sâu trong lòng. Lãng Tâm Phi có lại kí ức lúc Tả Ngôn đưa cô vào bệnh viện, cô nhớ ra anh là ai? Thế nhưng cô không cho chị mình biết mình nhớ lại và cả anh cũng thế.

-Phi nhi, anh nói là anh cần em..._Anh tức giận quát cô.

-Nam Cung Thần anh mau mở cửa, anh không được làm tổn thương Phi nhi..._ Ở ngoài Lãng Tâm Y gõ cửa tức giận nói vọng vào, bác sĩ nói Lãng Tâm Phi có khả năng sinh non, nếu bị tổn thương lần nữa chắc chắn đứa bé không còn, mà ngay cả tính mạng của Tâm Phi cũng ảnh hưởng.

-Nam Cung Thần, tôi và anh cần thời gian, còn nữa tôi không muốn chị gái tôi là sát thủ bên cạnh anh nữa..._ Lãng Tâm Phi nói xong thì lách qua người anh tới bên cửa thì đột nhiên bị anh túm lại hung hăng hôn lên môi cô, nụ hôn vừa mang theo sự nhớ nhung trầm pha và tức giận của Nam Cung Thần, Lãng Tâm Phi cố gắng giãy dụa thoát ra nhưng nghĩ đến đứa bé còn trong bụng nên cô ngưng phản kháng, thấy hành động này của cô khiến Nam Cung Thần càng tức giận hơn, cô chán ghét anh rồi sao? Anh nhìn không được đưa tay vào trong áo cô xoa nắn bộ ngực căng tròn của cô khiến cô đau đớn rên lên tiếng. Chưa dừng lại ở đó anh còn đưa tay vén váy cô lên, Lãng Tâm Phi kinh hãi liền phản ứng mạnh.

-Không được...

-Tại sao?_ Nam Cung Thần khó chịu hỏi, dục vọng của anh lại bị cô dễ dàng đánh thức.

-Tôi và anh không còn quan hệ..._ Cô cố gắng áp chế sự rung rẩy nói

-Em đừng mở miệng nói không còn quan hệ, hôm nay anh sẽ cho em biết quan hệ giữa anh và em..._Anh tức giận vì bị cô bài xích phủ nhận, thân thể cao lớn tiến lại gần cô. Lãng Tâm Phi sợ hãi lui về phía sau, đụng vào bức tường lạnh băng, bụng cô lại nhói đau." Con ơi, đừng rời bỏ mẹ, mẹ xin con..." Cô không thể mất đứa nhỏ này.

-Nam Cung Thần anh nhanh mở cửa..._ Lãng Tâm Y là sát thủ lạnh lùng mà giờ phút này cô không như sát thủ mà cô gấp đến độ chỉ muốn bảo vệ em gái mình ngay lúc này.

-Tâm Y, cô đừng như vậy, chính vì chủ nhân tìm kiếm Lãng tiểu thư mà mệt mỏi suốt thời gian qua.

-Anh im miệng, anh ta mệt mỏi sao? Còn em tôi, nó đã trải qua những ngày khổ khổ nhất, nằm ngủ luôn gặp ác mộng, nó không có được một giấc ngủ ngoan, ăn uống không được, thường nôn thức ăn ra ngoài, chân và tay cũng bị sưng đỏ..._ Lãng Tâm Y tức giận nói, nhìn em gái trong suốt thời gian qua mà lòng cô lại quặn đau, tuy không ruột thịt nhưng cô luôn coi Tâm Phi như em gái ruột của mình. Còn có, cảm kích cô vì đã thay đứa con gái bất hiếu này chăm sóc cho ba mình.

-Tâm Y, cháu nói vậy là sao? Phi nhi mất chứng bệnh gì?_ Bà lão nghe mà nhú mày đau lòng, tội nghiệp con bé, cũng tại cháu bà mà ra cả.

-Phi nhi, Phi nhi..._ Trong phòng Nam Cung Thần lo lắng gọi tên cô khi thấy cô ngắt đi.

-Nhanh gọi bác sĩ..._ Nam Cung Thần mở cửa quát tháo với những người bên ngoài, gương mặt anh hiện lên vẻ lo lắng, mà Lãng Tâm Y nhìn thấy em gái lại ngắt đi thật sự lúc này cô muốn giết người.

Một tiếng sau, nữ bác sĩ gia đình bước ra, vì yêu cầu của Lãng Tâm Y thya vì Nam Cung Thần sẽ gọi cho bác sĩ riêng của anh thì hôm nay anh đành gọi cho bác sĩ bên khoa sản.

-Nam Cung lão phu nhân, thiếu gia, Lãng tiểu thư có dấu hiệu sinh non, vì thai nhi còn chưa đủ ba tháng nên rất nguy hiểm, có lẽ vì va chạm nên ảnh hưởng mà tâm tình của thai phụ cũng rất quan trọng..._ Bác sĩ lên tiếng, bà không hiểu nổi thể trạng của thai phụ rất yếu nhưng tại sao người nhà không ai chăm sóc tốt cho thai phụ..

-Bà nói gì?_ Nam Cung Thần cùng lão phu nhân kinh ngạc nhìn bác sĩ. Chẳng phải xảy ra rồi sao? Nam Cung Thần khó hiểu nhìn Lãng Tâm Y, cô chính là đầu sỏ lừa gạt anh, còn mang bảo bối của anh trốn.

-Người nhà phải chú ý đến thai phụ, mang thai rất nguy hiểm, mà nhất là nhữn gthai phụ có thể trạng yếu như Lăng tiểu thư, ngoài ra cô ấy còn phải nằm một chỗ, ít đi lại khoảng một tháng thì mới có khả năng giữ đứa nhỏ.__ Bác sĩ nói xong thì kê thuốc sau đó thì rời đi. Mà ngay lúc này ánh mắt Nam Cung Thần trở nên vui mừng không thể tả, con của hai người vẫn còn.

17. Chương 16

Chương 16: Khương Lan Mị

Chỉ vì thân thể không khỏe nên Lăng Tâm Phi phải nằm một chỗ, thật là không thoải mái mà, cũng tại hai người đàn ông chết tiết kia hại cô ra nông nổi này.

-Chị, khi nào bảo bồi khỏe, chị đưa em đi thăm ba được không?__ Yên lặng hồi lâu, Lăng Tâm Phi lên tiếng hỏi khi Lăng Tâm Y vào phòng đưa sữa cho cô, nghe cô thì không khỏi kinh ngạc nhìn cô.

-Em..Phi nhi, em...__ Lăng Tâm Y ngập ngừng nói

-Em đã nhớ lại, là từ lúc Tả Ngôn đưa em vào viện..

-Phi nhi..chị...

-Em không trách chị, cũng không hề bài xích vì em không phải em gái ruột của chị..lúc ba bệnh, em đã xét nghiệm máu, chỉ hy vọng có thể có máu cứu ba, nhưng bác sĩ nói máu em không hợp với ba, mà còn là không cùng huyết thống..em đã tìm tung tích chị rất lâu vì vậy mới nhờ Nhật Lệ đưa em vào bar để tìm chị, lại càng không ngờ em gặp Tả Ngôn và Nam Cung Thần.__ Lăng Tâm Phi kể lại cho Lăng Tâm Y nghe lại tất cả, cũng khiến cho nước mắt của Tâm Y không ngừng rơi, cô có thể dư sức tìm tung tích của Lăng Tâm Phi và Lăng Đồng thể nhưng cô đã không làm vậy vì sợ liên lụy tới hai người, cô vào thế giới ngầm chốt yếu là muốn biết nguyên nhân vì sao gia đình cô bị truy sát, công ty phá sản.

-Thật xin lỗi Phi nhi, chị..__ Lăng Tâm Y đau lòng ôm cô vào lòng.

-Chị, em yêu anh ấy...

Tập đoàn Nam Cung:

-Thần...__ Một giọng nói ngọt ngào vang lên, Khương Lan Mị nhìn người đàn ông cô từng yêu say đắm, cô có thể thuận lợi vào đây chính là vì thư kí còn nhớ cô, vì vậy theo yêu cầu của Khương Lan Mị mà cô thư kí không thông báo cho Nam Cung Thần

-Mị...__ nhìn người con gái xinh đẹp mà anh từng yêu giờ đây có chút tùy tiện, anh đã nghe từ Trịnh Phong Nam thuộc lại khi gặp cô bên nhật, vì chăm sóc con trai nên mới có thể gầy như vậy.

-Em rất nhớ anh..__ Khương Lan Mị ôm anh rất chặt nước mắt không ngừng tuôn rơi.

-Nam Cung Thần...__ Tiếng nói lạnh lùng của Lăng Tâm Y vang lên.Cô lạnh lùng nhìn hai người, bây giờ cô nên nói gì đây, thay mặt em gái đánh anh ta sao? Hay lại đem em gái tránh xa anh, cô không muốn như thế, Giờ cô chỉ mong rằng em gái mình có thể tìm được lại người thân.

-Tâm Y..__ Nam Cung THần thấy Lăng Tâm Y liền chột dạ.

-Tôi đến để nói chuyện với anh...__ Cô lạnh lùng lên tiếng

-Em ra ngoài đi, lát anh sẽ tìm em..__Nam Cung Thần nói với Khương Lan Mị.

-Không cần đâu, tôi đến để báo với anh về chuyện của tổ chức, tôi sẽ rút, mọi việc tôi đều giao lại cho Lôi Ảnh.__ Nói xong thì không cần anh có đồng ý hay không liền xoay người rời đi.

-Tâm Y, ý em là gì? Em định đem Phi nhi...__ Nam Cung Thần muốn nói gì đó nhưng lại dừng lại khó xử nhìn Khương Lan Mị.

-Sẽ do con bé quyết định, trong thời gian con bé còn ở nhà Nam Cung tôi sẽ ở cùng con bé.__ Lăng Tâm Y trả lời.

-Thần..Phi nhi là ai?_ Khương Lan Mị nhin không được hỏi, không lẽ trong năm năm cô rời đi anh đã yêu người khác.

-Là vợ chưa cưới của anh.._ Anh không nìn thẳng cô nói

-Thần, vậy còn em và con thì sao? Năm đó là vì em bắt đăt dĩ mới rời khỏi anh, khi đó em mới biết mình mang thai, nhưng là vì em không thể quya lại tìm anh.._ Khương Lan Mị khóc lóc nói, nhưng Nam Cung Thần nhắm nghiền hai mắt cũng không thể nói gì hơn được nữa. Khương Lan Mị nhìn anh không nói liền ôm mặt chạy đi. Cô không cam tâm để mất anh, lần này về đây, cũng chính là vì anh, cô muốn có lại anh dù bất cứ giá nào.

18. Chương 17

Chương 17: Quyết định của Lăng Tâm Phi. Nhận làm cháu nội F1

Vì sợ Lăng Tâm Y lại mang Lăng Tâm Phi rời khỏi, nên Nam Cung Thần chứng thức cho côn gkhai ngày kết hôn của hai người, điều này khiến ai ai cũng kinh ngạc vì sao anh lại kết hôn gấp như vậy, phần khác lại khiến cho một số người nghĩ cách ngăn cản chuyện này.

Tại nhà Long Điền:

-Mẹ, mẹ không thể để chuyện này xảy ra..._ Long Điền NGọc khóc thúc thít nói.

-Ngoan, yên tâm đi, mẹ không chấp nhận ai ngoài con là con dâu, mẹ biết tiểu Thần cũng có tình cảm với con.._ Long Điền Ngọc Hân lên tiếng dỗ Long Điền Ngọc.

-Nam Cung Đồng, ông sao lại không lên tiếng ngăn cản tiểu Thần.._ Bà trừng mắt nhìn người đàn ông nào đó ngồi nhàn nhả uống trà.

-Ý của tiểu Thần đã quyết, tôi không có ý kiến, mọi việc cứ để thẳng bé lo liệu.._ ông thần nhiên nói.

-Ông.._ BÀ tức giận không thể nói gì được.

-Giờ này mà cô còn chưa bỏ ý định ngăn cản tiểu Thần sao?_ Tiếng nói lạnh lùng của bà lão vang lên, bà thật không muốn đến cái nhà Long Điền này, nhưng là vì bà hưng phấn muốn nói cho con trai bà biết tin vui nên mới tới đây.

-Mẹ.._ Hai người lớn cúi đầu cung kính chào bà, mà Long Điền NGọc cũng cúi người chào, ngưng ngay tiếng khóc nầy giờ.

-Con trai, mau cùng mẹ đến thăm cháu dâu và cháu cố đi.._ Bà lão hưng phấn nói

-Mẹ nói gì?_ Hai người lớn ngơ ngác khó hiểu nhìn bà

-Hầy...con sắp được làm ông nội rồi mà không biết sao? Phi nhi mang thai..

-Mẹ nói thật sao?_ Lần này là hai người kia vui mừng nhìn bà, còn Long Điền NGọc là nét mặt không thể tin nhìn bà lão.

-Là thật, mau nhanh lên đi.._ Bà đứng lên liền muốn đi.

-Con cũng muốn đi.._ Long Điền NGọc Hân nhanh chóng thay đổi sắc mặt cũng muốn đi theo, nói thật bà cũng lớn tuổi chỉ mong nhanh có cháu bé, vì Nam Cung THần trước giờ không chịu kết hôn, mà người bà muốn chọn làm dâu chính là Long Điền Ngọc, người con gái nuôi hiện tại của bà, bà cứ nghĩ từ nhỏ Nam Cung Thần rất thương yêu Long Điền Ngọc nên mới kiên quyết ngăn cản anh kết hôn.

-Không phải bà không muốn đưa con dâu này sao?_ Nam Cung Đồng nhìn vợ, mỉm cười lên tiếng chăm chọc, ông biết vợ ông cố chấp mà sĩ diện rất cao nên mới ngăn cản con trai mình như thế, vì vậy khoản cách của hai mẹ con họ càng ngày càng xa.

-Ây da..ông à, ông nói đúng, mọi chuyện cứ để cho tiểu Thần quyết định, tôi không quản nữa..__ Bà hơi có chút xấu hổ nói.

-Mẹ...__ Long Điền Ngọc là không thể tin nhìn bà

-Tiểu Ngọc, mẹ sẽ giúp con tìm tấm chồng tốt..__ Bà nói xong thì ông ra ngoài trước, bà lão Nam Cung không thể hiểu nổi đứa con dâu này của bà, thay đổi quá nhanh.

Họ mua rất nhiều quà cho Lăng Tâm Phi, vì còn chưa thể xuống giường nên hiện tại họ đều ngồi trong phòng nói chuyện với cô, Lăng Tâm Phi biết, mẹ Nam Cung Thần chấp nhận cô chỉ vì cô mang thai, cũng giống như Nam Cung Thần anh không yêu cô mà chỉ cần con mà thôi, Lăng Tâm Y nhìn ra được tâm sự của em gái nên lòng cũng không vui, cô đã nhanh chóng cho liên lạc với ông nội Triệu Phi của Lăng Tâm Phi qua hình xăm của Tâm Phi.

Thời gian trôi qua khá nhanh, cũng chỉ vài ngày nữa hôn lễ của Nam Cung Thần và Lăng Tâm Phi diễn ra, thế nhưng trước ngày hôn lễ diễn ra, Lăng Tâm Phi nhận được bức thư của Khương Lan Mị gửi kèm theo giấy xét nghiệm ADN của Nam Cung Thần và con trai cô Khương Tiểu Cương. Trong thư Khương Lan Mị có nói lý do bắt cóc dĩ mà cô ta phải rời xa Nam Cung Thần, và bây giờ muốn trở về bên nhau vì hai người còn yêu nhau, cô ta còn đưa hình chứng minh những ngày qua Nam Cung Thần và cô ta luôn ở chung một chỗ. Lăng Tâm Phi kèm nén cảm xúc muốn dân trào, cô không muốn cho Lăng Tâm Y biết nên đã không nói, có lẽ cô cần phải rời xa nơi này, cô cũng không muốn làm gánh nặng cho chị gái, càng không muốn vì mình mà Nam Cung Thần làm khó chị ấy.

19. Chương 18

Chương 18: Nhận Lầm cháu nội f2

Tại một hòn đảo nhỏ với nhiều cây xanh, và điều đặc biệt ở đây chính là có sự hiện của con người, tại trung tâm của hòn đảo là một ngôi nhà được xây dựng kiên cố, khẳng định được chủ nhân của nó rất tỉ mỉ khi xây dựng nên. Triệu Phi Vũ là thủ lĩnh của bang bạch đạo Triệu Phi có tiếng trong thế giới ngầm hắc bạch đạo, ông đã bỏ ra hơn 18 năm để tìm gia đình con trai ông thất lạc đã lâu, nhưng khi nghe thuộc hạ báo lại ông dường như chỉ muốn đi cùng con trai, nhưng điều để ông sống đến bây giờ chính là tin tức của cháu gái ông, ít nhất con trai ông còn có một đứa con gái, ông còn được biết, cháu gái của ông vừa sinh ra có hình xăm ở trước ngực phải bên trên sườn cổ một chút, hình xăm bông tuyết màu tím, đó là điều mà ông có thể biết. Chính vì điều này nên mới có cục diện ông nhìn nhầm Long Điền Ngọc là cháu gái mình, Long Điền Ngọc cũng không ngờ nhờ hình xăm cô tùy tiện xăm ở ý lại thuận lợi giúp cô có được danh phận mà nhiều cô gái ao ước, cô có thể lực, cô có ông nội chống lưng, cô sẽ khiến cho Lăng Tâm Phi biến mất khỏi Nam Cung Thần. Mà trước đó cô ta không hề hay biết chính cô ta đã thúc đẩy Khương Lan Mị kích thích tổn thương Lăng Tâm Phi.

Lăng Tâm Phi bỏ đi không ai có thể biết, ngay cả Lăng Tâm Y, cô bỏ đi một xu trong túi cũng không có, trên người chỉ khoát một chiếc áo mỏng manh. Tình yêu của cô đối với Nam Cung Thần là thật sự, nhưng nếu anh còn yêu bạn gái cũ, cô ấy có thể khiến anh hạnh phúc cô tình nguyện rời khỏi anh.

“ – Các người là ai?__ Lăng Tâm Phi hốt hoảng khi nhìn thấy một nhóm người áo đen lạnh lùng chặn đường cô.

“ – Lăng Tâm Phi..__ Là tiếng nói của Long Điền Ngọc, Lăng Tâm Phi nhìn cô gái này, cô ta chính là em gái của Nam Cung Thần

“ – Tôi đang nghĩ không biết cách nào để dụ cô ra khỏi Nam Cung gia, nhưng không ngờ cô lại đem nộp mạng, cô biết không tôi thật sự muốn cô biết mất biến mất khỏi Nam Cung Thần, để anh ấy vĩnh viễn thuộc về tôi..__ Long Điền Ngọc nói, đồng thời túm tóc của Lăng Tâm Phi giật ngược ra sau.

“ – A..cô..cô..chẳng phải là em gái của anh ấy sao?__ Lăng Tâm Phi kêu đau nhưng cũng muốn hỏi xem rốt cuộc là cô ta muốn nói cái gì.

“ – haha..tôi không cùng dòng máu với Nam Cung THầ, tôi là em gái nuôi được mẹ anh ấy mang về nuôi dưỡng, sở dĩ chúng tôi đã có hôn ước, nhưng cô và ả tiện nhân Khương Lan Mị xuất hiện cướp mất anh ấy....Khương Lan Mị tôi đã tổng khứ cô ta đi, nay cô lại xuất hiện, Các người đừng trách tôi ác độc.__ Long Điền Ngọc giống như bị phát điên trờng mắt hung ác túm tóc Lăng Tâm Phi kéo xuống, khiến cô đau đớn.

“ - Aaaa...__ Lăng Tâm Phi kêu đau, mà ngay lúc cô tưởng chừng tóc mình sắp bị cô ta kéo đứt xuống thì có người đến giúp cô

“ – Các người là ai? Mà dám ở địa bàn của tôi làm loạn.__ Anh với dáng vẻ bất cần nhìn một nhóm người ức hiếp một người phụ nữ, mà còn là phụ nữ có thai, anh chẳng qua là bất bình muốn ngăn cản, thế nhưng nhìn kĩ lại thì là người con gái anh ngày nhớ đêm mong, Lăng TÂM Phi.

“ – Phi nhi...__ Tả NGôn gọi cô, ánh mắt trở nên sắc lạnh nhìn bọn họ một lượt.

“ – Ngôn thiếu, đây là việc của tôi, không liên quan đến anh.__ Long Điền NGọc lên tiếng nói, biết tiếng anh đã lâu, cô trước giờ không dám đụng vào anh, thế nhưng nay có ông nội chống lưng nên cô khinh thường nhìn anh nói

“ – Khốn kiếp..ở đó mà không không liên quan, cô chính là ở địa bàn của tôi ức hiếp người phụ nữ của tôi...__ Tả NGôn tức giận nói

“ – Người phụ nữ của anh sao? Nực cười, đây là Lăng Tâm Phi vợ hờ của Nam Cung Thần, hóa ra anh là thích xài đồ của anh ta vứt đi a...__ Long Điền Ngọc vẻ mặt khiêu khích, hướng anh nói lời châm chọc.

“ – Cấm miệng..còn đỡ hơn cô sao. Âm mưu chiến đoạt anh trai trên danh nghĩa của mình sao?__ Tả NGôn không vừa đáp trả lại cô.

“ – Anh...

“ – Chuyện gì vậy?__ là tiếng nói của một người trung niên vang lên liền khiến bọn người kia sợ ngậy người.

“ – Lão đại...__ Bọn chúng cung kính cuối đầu chào ông

“ – Tưởng ai, hóa ra là lão Triệu, ông thật là không muốn làm ăn nữa sao, để người của ông bắt nạt người phụ nữ của tôi.__ Tả Ngôn lạnh lùng nói.

“ – Ngọc nhi, cháu làm gì vậy?__Triệu Phi lên tiếng hỏi Long Điền Ngọc, ông không biết đứa cháu này vì sao lại có những hành xử khiến ông mất mặt, ông đang hoài nghi có phải cô là cháu gái mình không, ông quay sang nhìn người phụ nữ đang bị cháu gái mình bắt giữ, ánh mắt kia thật giống một người, mà nhìn dung nhan của cô gái có vài nét rất giống con trai và con dâu ông.

“ – Ông nội, cháu chỉ là muốn dạy dỗ người phụ nữ cướp chồng người ta a..cháu không phải muốn gây sự.__ Long Điền NGọc làm nũng nói.

“ – Cháu đừng khiến ông phải ra mặt vì những chuyện không ra gì của cháu, còn không mau thả người.__ Triệu Phi thật phiền não nói, lời ông nói ra Long Điền Ngọc nào dám cãi, liền hậm hực cho thả người rồi quay mặt bỏ đi.

“ – Ngôn thiếu, xin thứ lỗi vì tôi không dạy dỗ cháu...__ Ông lên tiếng nói.

“ – Tôi không biết ông tu mấy đời mới có đứa cháu như vậy nha.__ Anh châm chọc, nói xong thì tới kiểm tra xem Lăng Tâm Phi có gì không, Triệu Phi nhìn cô thật kĩ một chút cũng ời đi.

“ – Phi nhi..vì sao em ở nơi này, Y nhi đâu?__ Tả NGôn lo lắng hỏi, không phải hai chị em họ dính nhau như keo sao? Giờ lại không thấy Tâm Y đâu.

“ – Tả NGôn...__ Lăng Tâm Phi nước mắt lưng tròng nhìn anh.

“ – Em nhớ tôi sao?__ Tả NGôn ngạc nhiên nhìn cô, Lăng Tâm Phi chỉ gật đầu rồi khóc lớn, Tả NGôn vì cuốn lên khi cô khóc, cô khóc anh đau lòng không thôi, nói gì cũng không thành câu trọn vẹn, chỉ biết dỗ dành cô. Anh thề là nếu anh biết ai là kẻ khiến cô đau lòng anh sẽ không bỏ qua cho hắn.

20. Chương 19

Chương 19: Không tìm thấy Lăng Tâm Phi.

Nam Cung Thần chuẩn bị cho hôn lễ của hai người, anh tất bật chạy lo đủ thứ, thế nhưng:

-Nam Cung Thần..._ Lăng Tâm Y tức giận xông thẳng vào học hợp cấp ban, khiến ai cũng trở mắt nhìn cô, mà Nam Cung Thần sắc mặt cũng không vui mấy.

-Tâm Y, dường như em quên qui tắc của tôi._ Nam Cung Thần lạnh lùng nói, anh đang muốn để cấp dưới báo cáo xong thì về nhà tìm bảo bối của mình, chỉ mới hơn một tuần không thấy cô, anh rất nhớ cô.

-Tất cả ra ngoài._ Lăng Tâm Y lạnh lùng lên tiếng, đồng thời cũng chĩa súng vào mọi người khiến họ hoảng sợ nhìn tổng giám đốc của mình, chờ anh gạt đầu thì họ mới luồn cuộn ra ngoài.

-Em đang làm trò gì vậy?_ anh lạnh lùng nói. Anh biết cô là sát thủ hơn thuộc hạ của anh ở tổ chức, người cô muốn giết chắc chắn sẽ chết, thế nhưng anh tin cô sẽ không bao giờ dám ra tay với ân nhân của mình.

-Nam Cung Thần, anh muốn lấy em gái tôi mà ở bên người phụ nữ khác sao? Anh còn muốn Phi nhi sinh con cho anh sao?_ Lăng Tâm Y chất vấn anh.

-Em theo dõi tôi..._ Nam Cung Thần bình tĩnh nói

-Nếu anh không làm thì không sợ người khác theo dõi. Nam Cung Thần tôi không ngờ anh thông minh cả đời lại bị một người phụ nữ cầm súng mà vẫn tin tưởng cô ta, trong khi đó để em gái tôi phải tổn thương...

-Chuyện của tôi, không cần em quản, nhưng tôi chưa hề tổn thương Phi nhi._ Anh biết lời nói của Tâm Y hàm chứa gì? Anh ở bên Khương Lan Mị chính là muốn biết cô ta cần gì ở anh, anh không ngờ đến nỗi sẽ không điều tra chuyện anh và cô có con trai, Trịnh Phong Nam vì muốn giúp người phụ nữ này nên mới sơ xuất, còn anh, chỉ vì trong lòng không rõ ràng, cứ nghĩ mình còn yêu Khương Lan Mị.

-Được...vậy tôi xin anh, cách xa Tâm Phi một chút..._ Lăng Tâm Y lạnh lùng nói xong thì để lại một băng ghi hình và một tờ giấy sau đó xoay người đi. Cô đã tìm em gái mình hơn một ngày nhưng không có tin tức, cô trước giờ không có khả năng không tìm thấy một người trong vòng 30 phút, thế nhưng em gái cô thì cô không thể tìm ra, cô tin có người đã che giấu Lăng Tâm Phi ở đâu? Nam Cung Thần sau khi đọc xong và xem băng ghi hình, đã không thấy Lăng Tâm Phi đâu? Anh điều động người đi tìm cô, thế nhưng chỉ nhận được tin báo không thấy cô. Nam Cung Thần dường như muốn điên lên, anh đã sai vì không nhanh giải quyết Khương Lan Mị và Long Điền Ngọc, anh càng không ngờ hai người phụ nữ kia thật kinh tởm cùng nhau hại bảo bối của anh. Vì muốn làm rõ sự thật về Khương Lan Mị nên mới không nói rõ cho Lăng Tâm Phi biết.

Nhà Nam Cung Thần:

-Đã có tung tích của Phi nhi chưa?_ Nam Cung Thần lo lắng hỏi thuộc hạ.

-Thưa chủ nhân, vẫn chưa?_ Ngôn Lôi lên tiếng trả lời.

-Vậy còn Tâm Ảnh, cô ấy hẳn biết Tâm Phi ở đâu?_ Nam Cung Thần lòng bất an nói.

-Vô ích, với Tâm Ảnh mà cũng không có tung tích của cô ấy, huấn hồ dù cho tôi, Mị Ảnh cùng Tâm Ảnh cũng không có khả năng tìm Lăng tiểu thư._ Hoa Ảnh lên tiếng.

-Chết tiệt..vậy vì sao không tìm được cô ấy._ Nam Cung Thần tức giận nắm đấm xuống tường, khớp xương kêu rõ.

-Tôi nghĩ chỉ có một người có khả năng này._ Mị Ảnh trầm mặc khá lâu lên tiếng.

-Cậu nói Tả Ngôn._ Nam Cung Thần nhìn Mị Ảnh nói, khuôn mặt lạnh lùng hơn hăng, chính vì sự lo lắng và tức giận của anh mà anh quên đi anh còn một đối thủ vừa là tình địch của mình. Là đàn ông anh có thể thấy tình cảm mà Tả Ngôn dành cho bảo bối của mình, vả lại Tả Ngôn có ông nội chống lưng nên sẽ dùng quân đội che giấu thân phận của Tâm Phi mà dù là Tâm Ảnh, Hoa Ảnh hay Mị Ảnh cũng không có khả năng tìm thấy.

21. Chương 20

Chương 20: Kết Quả của Khương Lan Mị và Long Điền NGọc.

Đúng như những gì Mị Ảnh nói, Tả Ngôn chính là người giầu Lãng Tâm Phi, thế nhưng Nam Cung Thần vẫn chưa thể làm gì được Tả NGôn. Trong thời gian qua anh đã thương nhớ bảo bối của mình rất nhiều, ngoài ra trong lòng anh tràn đầy sự sợ hãi, anh chưa nói câu yêu bảo bối của mình, lại còn thương tổn cô, anh rất sợ mình sẽ mất bảo bối. Anh sẽ khiến những ai tổn thương cô sẽ phải trả giá.

Khu chung cư cao cấp mà Nam Cung Thần cung cấp cho Khương Lan Mị và con trai cô ta.

-Thần, anh sẽ không bỏ mẹ con em để cưới người khác chứ? _ Khương Lan Mị ôm Nam Cung Thần từ phía sau, giọng uất ức mà dịu dàng nói.

-Trên bàn có sắp tài liệu, cô xem đi... _ Anh lạnh lùng lên tiếng, khiến Khương Lan Mị trong lòng cảm thấy bất an.

-Thần, là chuyện gì? Anh không thể nói cho em biết sao? _ Khương Lan Mị cười ngọt ngào nói, lúc yêu nhau trước đây, Nam Cung Thần nói rất thích nụ cười của cô, chính vì vậy cô đã dùng nụ cười này mà có anh.

-Vậy để tôi nói cho cô biết. Cô và Long Điền Ngọc cùng nhau lập kế hoạch nhằm làm tổn thương Phi nhi của tôi, các người biết cô ấy là người yếu đuối, nghĩ mình là người cướp đi gia đình và hạnh phúc của người khác nên sẽ tự động rời đi... _ Nam Cung Thần lạnh lùng nói, Khương Lan Mị cảm thấy không khí dường như càng lạnh lẽo, cô không nghĩ rằng Nam Cung Thần sẽ dùng thái độ này với cô, Chính cô nghe được từ Long Điền Ngọc em gái anh nói, anh còn yêu cô nên muốn tác hợp cho anh và cô quay lại, cô ta nói Lãng Tâm Phi là dùng thủ đoạn mới có được Nam Cung Thần, cô ta càng không biết rằng chính Long Điền Ngọc là người dựng lên kế hoạch để cô chính là mục tiêu của Nam Cung Thần, sẽ khiến anh hận cô vì đã tổn thương Lãng Tâm Phi. Xem xong những thứ kia Khương Lan Mị dường như chết lặng, cũng không thể nói nên lời.

-Khương Lan Mị, tôi không ngờ cô dùng con để lừa gạt tôi, thằng bé không hẳn là con tôi... _ Nam Cung Thần để lại câu nói vô tình lạnh lùng liền xoay người rời đi. Anh đã cho người cho xét nghiệm AND mới biết được sự thật thằng bé không phải con trai mình. Ngoài ra anh còn biết thêm thông tin là trước đây cô ta không hề chung tình với anh ngoài anh cô ta còn người đàn ông khác, vì bị mẹ anh phát hiện uy hiếp nên cô ta mới rời đi, nhưng khi ra nước ngoài thì mới phát hiện mình có thai, nói người đàn ông kia thì hẳn không chịu trách nhiệm mà cô ta vì thân thể không tiện và thai nhi đã lớn nên không phẫu thuật phá thai, khi gặp lại Trịnh Phong Nam cô ta nhờ vào tấm lòng yếu đuối của Trịnh Phong Nam để anh đồng tình với cô mà nói tốt cho cô với Nam Cung Thần. Nhưng giờ thì sao cô đã không còn gì nữa, tất cả đều đã mất.

Cùng thời điểm này tại khách sạn lớn đang diễn ra buổi tiệc sinh nhật của Triệu Phi ông trùm trong giới bạch đạo.

Tại nhà Tả Ngôn..

-Phi nhi..chúc mừng em, là con trai... _ Tả NGôn dìu Lãng Tâm Phi vào phòng, trên miệng luôn có nụ cười hạnh phúc.

-Cám ơn anh... _ Lãng Tâm Phi xoa bụng đã nhô lên, mỉm cười hạnh phúc.

-Phi nhi... _ Là tiếng gọi đầy k1ch động của Lãng Tâm Y.

-Chị... _ Lãng Tâm Phi ngạc nhiên nhìn chị gái mình, nước mắt không cầm được mà chảy xuống.

-Ngốc, sao em lại bỏ đi không cho chị biết, nếu chị không gặp Nhật Lệ thì sẽ không biết Tả NGôn bắt cóc em... _ Lãng Tâm Y cũng nước mắt đầy mặt nói.

-Tôi không hề bắt cóc cô ấy, Phi nhi em nói xe, có đàng hay không? _ Tả Ngôn hờn hợt lên tiếng, anh là cố tình để Hoa Nhật Lệ tình báo cho Lãng Tâm Y biết.

-Phi nhi, chị đã có thông tin của ông nội em. Em có muốn nhận lại ông không?

-Thật sao chị??/

Nhà hành cao cấp nhất của thành phố Z, ở đây đang diễn ra buổi tiệc mừng thọ của Triệu Phi, hôm nay cũng chính là ngày ông công khai cháu gái mình.

-Xin chào mọi người, Triệu mỗ tôi rất vui vì mọi người đã đến tham dự tiệc mừng thọ tôi, nhân tiện hôm nay tôi cũng muốn rửa tay gác kiếm và điều đặc biệt là tôi đã tìm thấy cháu gái yêu của mình.

Tiếng vỗ tay vang lên rất lớn, ánh đèn chiếu xuống đại sảnh, Long Điền NGọc miệng cười không khép, định tiến lên thì ánh đèn chiếu vào người Lăng Tâm Phi đang được Lăng Tâm Y dìu tới.

-Phi nhi, lên đây với ông.._ Ánh mắt ông yêu thương nhìn cháu gái, nước mắt cũng lưng tròng vì xúc động, ngày đó gặp cô ông đã có cảm giác lạ, nên mới cho người điều tra, nhưng không có kết quả thì Lăng Tâm Y tìm tới nói sự thật cho ông biết. Lăng Tâm Phi nhìn ông, nước mắt chảy dài, không nói được từ gì, chân cũng không thể nhấc đi phải nhờ sức của Lăng Tâm Y mà lên tới sân khấu.

-Ngoan, Phi nhi không khóc, gọi ông nội.._ Ông mỉm cười, tay run run nắm tay Tâm Phi nói.

-Ông..híc..híc..ông nội..._ Cố gắng kìm chế cảm xúc bật khóc và gọi ông, ông vui vẻ ôm cháu gái yêu vào lòng.

-Ông nội, cháu mới là cháu gái ông ka mà.._ Long Điền NGọc như điên lên, điên cuồng hét lên , muốn xông lên chỗ Lăng Tâm Phi thì bị hộ vệ chặn lại.

-Câm miệng, cô mạo danh cháu gái tôi, tôi không tính sổ với cô cô còn ở đây mà làm càn.._ Triệu Phi tức giận nói.

-Không? Cháu là cháu ông, chính ông tìm cháu nói cháu là cháu của ông kia mà.._ Vừa khóc vừa cười như điên nói.

-Nhanh đưa cô ta ra ngoài..._ Ông ra lệnh, lập tức hộ vệ đưa cô ta ra ngoài, mặc cho cô ta la hét như thế nào.

-Phi nhi..._ Ở dưới sảnh người đàn ông được gọi là kim cương kia đang không ngừng gọi tên bảo bối của mình, anh muốn tiến lên ôm cô vào lòng, hít hương thơm tự nhiên trên người cô, bảo vệ cô trong vòng tay của mình, thế nhưng anh đã kìm chế cảm xúc lại, anh hiện tại không thể ra mặt như thế sẽ khiến bảo bối của anh hoảng sợ.

Vài ngày sau, Khương Lan Mị nhận được kết quả không tưởng, cô ta bị trục xuất ra nước ngoài, vĩnh viễn không thể về nước, ngoài ra cô ta còn bị người khác cưỡng bức, coi cô ta như dâm phụ mà hành hạ. Còn về phần Long Điền Ngọc sau khi biết mình bị bại lộ, có về Long Điền gia tìm mẹ nuôi giúp đỡ, nhưng là nhận được tin, Long Điền Ngọc Hân đã không còn nhận cô là con nuôi, còn tuyên bố không cho cô ta vào Long Điền gia nữa bước. Không tiền, không gia thế, cô ta bị những tiểu thư con nhà giàu trước đây bị cô ta ức hiếp cho vào trong bar làm phục vụ cho đàn ông chơi đùa, cô ta đã không còn gì nên không có khả năng phản kháng đành ôm mối hận mà cắn răng chịu đựng nhục nhã. Thế nhưng với người ngoài thì cho rằng đây là cái giá của cô vì hãm hại Lăng Tâm Phi.

22. Chương 21

Chương 21: Sự chăm sóc của Tả NGôn.

Từ khi nhận lại ông nội, Lăng Tâm Phi chuyển từ nhà Tả Ngôn sang ở nhà Triệu Phi. Ông nội cô tên thật là Triệu Phi Vũ, vì tìm kiếm gia đình con trai nên không tiện ra mặt, mà ông càng không ngờ con trai và con dâu đã qua đời trong một vụ tai nạn giao thông, Lăng Tâm Phi được Lăng Đồng cũng chính là thuộc hạ của ông trước đây thu nhận về nuôi dưỡng, coi cô như con gái ruột, thế nhưng gia đình Lăng Đồng không may mắn, sản nghiệp nhà họ Lăng bị phá sản mà cũng không tìm được Lăng Tâm Y mọi gánh nặng gia đình đổ ập lên đầu Lăng Tâm Phi khi Lăng Đồng phát hiện bệnh, mà cũng chính vì vậy cô mới có số hận mà gặp Nam Cung Thần và Tả NGôn.

-Này..sao cậu không về nhà đi..__ Là tiếng nói của Triệu Phi Vũ, ông biết rõ tình cảm của Tả NGôn dành cho cháu gái yêu của ông, thế nhưng..ông thật không biết nói như thế nào.

-Lão triệu, ông gia sản nhiều như vậy có nuôi thêm tôi cũng không thành vấn đề..__ Tả NGôn về bất cần lên tiếng, anh là vì không muốn xa Phi nhi nên mới mặt dày mà ở lại đây, 1 phút không nhìn thấy cô là anh như muốn điên rồi nha.

-Hãy...tôi thật sự không thể nói với cậu..__ Triệu Phi Vũ bất đắc dĩ nói.

-Ông nội, chị cháu đâu?__ Lăng Tâm Phi được hai người hầu dìu từ trên cầu thang xuống, cô nhìn xung quanh hỏi.

-Tâm Y nói là có việc nên ra ngoài, cháu đói chưa để ông nói đầu bếp chuẩn bị.__ Triệu Phi Vũ yêu thương cháu gái đến đỡ cô từ người giúp việc, mà Tả NGôn nghe tiếng cô cũng đồng thời xông lên.

-Dạ được..__ Lăng Tâm Phi mỉm cười gật đầu, Triệu Phi Vũ lại nhìn thấy Tả NGôn chăm sóc cho cháu gái ông rất tận tình, nên dành thời gian riêng để hai người nói chuyện.

-Phi nhi, em thấy trong người còn không khỏe không?__ Tả NGôn hỏi, ánh mắt đầy sự yêu thương.

-Em khỏe, nhưng anh không cần lam sao?__ Lăng Tâm Phi mỉm cười trả lời, mà còn chớp chớp mắt đáng yêu hỏi Tả NGôn, cô biết anh quan tâm cô, nhưng anh và Nam Cung Thần đều giống nhau ở điểm đều là người thừa kế duy nhất, thế nhưng từ khi cô về ở cùng với anh, ngoài có việc quan trọng anh mới ra ngoài, nhưng chỉ trong vòng một tuần liền trở về, còn thời gian còn lại anh đều ở nhà cùng cô trò chuyện, tản bộ.

-Đối với anh em là quan trọng nhất..__ Tả NGôn yêu thương nói, khiến lòng Lăng Tâm Phi thật cảm động, nhưng là cô nhớ đến một người.

-Ngôn, em cảm ơn anh, nhưng em không yêu anh..__ Lăng Tâm Phi cụp mắt không dám nhìn anh, đối với anh cô coi anh như là anh trai, cảm kích và mang ơn anh rất nhiều, nhưng trái tim cô đều anh hết cho Nam Cung Thần dù giờ có lẽ anh đang hạnh phúc cùng người phụ nữ khác.

-Phi nhi, ngoan, anh hiểu, anh không gấp gáp liền muốn em yêu anh ngay, anh sẽ chờ em, chờ khi nào em thật sự yêu anh.__ Tả NGôn dịu dàng nói, trong mắt anh Lăng Tâm Phi có thể nhìn thấy được tình yêu mà anh dành cho cô.

-Em xin lỗi anh, Ngôn..__ Lăng Tâm Phi ôm cổ anh, nức nở nói.

-Ngốc..là vì anh em yêu..__ Anh thâm tình lên tiếng. Ôm cô càng chặt hơn, nhìn cảnh hai người ôm nhau không hiểu sao trong lòng Lăng Tâm Y cảm thấy đau, cô vừa về tới cửa liền thấy hai người đang nói chuyện, không muốn phá vỡ hai người kia cô tính xoay người đi thì nghe Lăng Tâm Phi kêu đau, cô lập tức chạy vào xem.

-Phi nhi, em làm sao?

-Phi nhi, cháu có sao không?__ Đồng loạt là tiếng nói lo lắng của ba người Triệu Phi Vũ, Tả NGôn và Lăng Tâm Y.

-Ông, cháu không sao, mọi người đừng lo..chỉ là bảo bối phá cháu...__ Lăng Tâm Phi phì cười nhìn nét mặt lo lắng của mọi người, cô thật hạnh phúc khi có những người thương yêu cô như thế, chỉ trừ trái tim cô còn nhớ đến anh, Nam Cung Thần. Dù cho Tả NGôn có thương yêu chiều chuộng cô, thế nhưng cô không thể cho anh tình yêu của mình hiện tại.

23. Chương 22

Chương 22: Trở về bên cạnh Nam Cung Thần. Tả NGôn rút lui.

Tập đoàn Nam Cung đang rơi vào tình trạng khủng hoảng, cổ phiếu đang xuống dần, một lần nữa Nam Cung Đồng phải đứng ra điều hành để khống chế hiện trạng tồi tệ của tập đoàn. Tin tức được lan rộng vì thiếu đi Nam Cung Thần, Ngôn Lôi phải cho người ngăn chặn các nhà báo và phóng viên về việc nam Cung Thần hiện tại như thế nào. Hoa Ảnh, Mị Ảnh, Ngôn Lôi cùng Trịnh Phong Nam nhìn người đàn ông hoàng kim một thời nổi trội, giờ đây hính vì yêu mà anh có bộ dạng thô thảm, râu và tóc đều mọc dài, quần áo bệnh viện vốn không hợp với anh.

-Có thể nào gặp Tâm Y được không?__ Trịnh Phong Nam lên tiếng hỏi, anh dĩ nhiên là nhớ cô gái kia, nhưng là nhìn bạn thân như thế cũng khiến anh không vui.

-Không thể, cô ấy đã rút ra khỏi tổ chức, mà nếu cô ấy không tự chủ động gặp thì không ai tìm được cô ấy...__ Hoa Ảnh lên tiếng.

-Cút, cút hết cho tôi...__ Trong phòng bệnh vip, tiếng quát lớn và đổ vỡ trong phòng lại vang lên. Bốn người đàn ông chỉ biết ngán ngẩm chạy vào phòng ngăn chặn hành động điên loạn của Nam Cung Thần.

-Thần..

-Chủ nhân...__ Bốn người cùng nhau áp chế Nam Cung Thần, để không cho anh làm loạn nữa.

-Anh điên đủ chưa?__ Là tiếng nói lạnh lùng của một người phụ nữ, họ kinh ngạc quay đầu nhìn hướng phát ra âm thanh lạnh lùng kia.

-Tâm Ảnh...__ Ngôn Lôi, Hoa Ảnh, Mị Ảnh..

-Y nhi...__ Trịnh Phong Nam là không thể tin nhìn người con gái trước mặt anh hành tung bí ẩn, khiến anh không tài nào tìm được cô. Lắng Tâm Y nhìn một lượt năm người đàn ông mà trong đó có vẻ như Nam Cung Thần không nhận ra cô là ai? Nhìn bộ dạng thô thảm của anh, cô biết anh yêu Phi nhi như thế nào, chỉ có yêu mới khiến con người lạnh lùng vô tâm như anh biến thành bộ dạng như vậy.

-Ra ngoài, ra ngoài hết cho tôi..cút..cút hết đi...__ Nam Cung Thần vẫn còn tình trạng điên loạn đuổi người.

-Giữ chặt lấy...__ Cô lên tiếng ra lệnh cho bốn người đàn ông đang giữ Nam Cung Thần, sau đó lấy ra ống tiêm và thuốc có sẵn vừa nãy y tá đem vào tiêm vào người anh, một lúc sau thì Nam Cung Thần ngất đi, họ đưa anh lên giường bệnh.

-Tâm ảnh, hãy nỗ lực chủ nhân là ân nhân của cô, cô hãy giúp người...__ Mị ảnh là người lên tiếng

-Y nhi, anh cầu em, cầu em hãy mang Tâm Phi về bên cạnh Thần được không?__ Trịnh Phong Nam khẳng cầu.

-Phi nhi..con bé mang thai tới tháng thứ 6, nhưng vì sức khỏe không tốt nên tôi không muốn nó chứng kiến cảnh này, trước hết hãy Nam Cung Thần trước đã...__ Lắng Tâm Y yên lặng một lúc thì lên tiếng.

Nửa tháng sau:

-Thần...__ Lắng Tâm Phi bịt miệng không thể tin nhìn Nam Cung Thần, anh giờ không còn mất khống chế, làm loạn nữa, anh ngoan ngoãn hợp tác với bác sĩ điều trị, nhưng là trầm mặt yên lặng không nói chuyện với bất cứ ai, anh chỉ nhìn và ôm緊緊 hình của Lắng Tâm Phi cả ngày, không bao giờ tách ra. Lắng Tâm Y đã nói rõ sự thật về Nam Cung Thần khi suốt ngày chỉ thấy em gái dường như là gượng cười vì mọi người, Tâm Y biết rõ trong lòng em gái cô chỉ có Nam Cung Thần.

-Thần, xin lỗi, em xin lỗi, em nghĩ rằng chỉ cần rời xa anh, anh sẽ hạnh phúc...__ Lắng Tâm Phi ôm anh từ sau lưng, vì bụng đã lớn nên còn khoảng cách, cô đau lòng khóc lớn, mà Nam Cung Thần trầm mặt nửa tháng qua dường như đã có phản ứng khi nghe tiếng nói của Lắng Tâm Phi.

-Phi nhi, Phi nhi...__ Anh lập đi lập lại tên cô, ngoài ra không còn phản ứng gì nữa.

Một tháng nữa trôi qua, Nam Cung Thần dường như khá hơn rất nhiều, anh nhờ sự chăm sóc của Lắng Tâm Phi và các bác sĩ ở đây, nhưng dường như ai cũng biết anh có thể trở lại như trước là vì có Lắng Tâm Phi trở lại bên cạnh anh, trên dưới nhà Nam Cung đều lấy làm mừng thầm.

-Phi nhi, em đồng ý làm vợ anh được không?__ Nam Cung Thần ôm Lãng Tâm Phi từ sau lưng khi cô đang thu dọn hành lý cho anh. An ôm cô rất chặt, từ lúc nhận được lại ý thức, một bước cũng không rời Lãng Tâm Phi ra, cứ giống như một đứa trẻ bám lấy cô, Lãng Tâm Phi không biết nên khóc hay nên cười trước người đàn ông này.

-Em..em và con luôn đợi anh..__ Lãng Tâm Phi nói, cô biết rằng đời này cô là người của anh, vì tim cô luôn đặt ở chỗ anh, mà vì tình yêu nên cô có thể tha thứ cho những nỗi đau mà anh gây ra cho cô dù là bất đắc dĩ hay vì nguyên nhân gì? Vì yêu anh cô có thể chấp nhận. Naom Cung Thần vui mừng như một đứa trẻ. Ở ngoài cửa phòng là bóng dáng của hai người, Tả Ngôn nhìn cảnh nụ cười hạnh phúc của Lãng Tâm Phi anh biết mình không có cơ hội.

-Y nhi, tôi có ngốc không?__ Tả NGôn lên tiếng

-Ngốc...__ Cô đáp.

-Phải, rất ngốc, nhưng nếu cô ấy hạnh phúc dù tôi có ngốc hơn nữa thì cũng không sao..__ Anh cười như một thật ngốc, sau đó thì quay lưng bỏ đi, nhìn bóng lưng cô đơn của anh khiến cho trái tim Lãng Tâm y đau thắt lại, cô sống cùng nhau trong hai năm cô cũng biết ít nhiều về con người anh, một khi Tả NGôn đã yêu thì yêu duy nhất một người.

24. Chương Cuối

Chương cuối: Cảnh tượng trước khi sinh của Lãng Tâm Phi.

Hạnh phúc lại một lần nữa đến với Lãng Tâm Phi, cô lại được thương yêu chiều chuộng hết cỡ. Từ khi Nam Cung Thần xuất viện trở về, anh lại trở về với Nam Cung Thần trước đây, nhưng tình yêu thương bảo bọc của anh đối với Lãng Tâm Phi càng tăng lên. Anh hoàn toàn dành hết thời gian ở bên cô, tổ chức anh giao lại cho Hoa Ảnh và Mị Ảnh còn tập đoàn anh giao lại cho Lôi Ảnh và Tâm Ảnh. Mà Lãng Tâm Phi thì đầu óc rất đơn giản và tham lam giống con nít là luôn quấn lấy anh. Lãng Tâm Phi vì mang thai thứ 7 các triệu chứng của thai phụ liên cổ, tay và chân cô luôn bị rút, lưng đau hơn đi đứng có vẻ khó khăn. Nam Cung Thần luôn giúp cô xoa bóp tay chân, đắp lưng cho cô, ngoài ra anh còn tự mình học các lớp dành cho thai phụ khi chuẩn bị tới ngày sinh, học các món ăn dành cho thai phụ, anh đều là tự tay chăm sóc cho cô và con trai sắp chào đời của họ. Vì mang thai bụng đã lớn nên hai người tam gác lại hôn lễ, nhưng họ chính thức là vợ chồng hợp pháp, vì họ đã đăng kí kết hôn trước. Thế nhưng Lãng Tâm Phi không phải chỉ có mình Nam Cung Thần quan tâm lo lắng mà còn có một khối người, cụ thể như: Triệu Phi Vũ ông nội của cô, ông cho người đi khám nam châu lựa chọn các món bổ dưỡng dành cho cháu gái ông, còn tự tay chọn quần áo cho cháu cố sắp chào đời, mà Nam Cung lão phu nhân cùng hai vợ chồng Nam Cung Đồng và Long Điền Ngọc Hân tranh giành muaa cho cháu nội rất nhiều đồ chơi, quần áo cũng mua đủ thứ, đủ các side đến cho bé 5 tuổi đều có.

Nhà Nam Cung Thần, Lãng Tâm Phi và Nam Cung Thần đang ngây ngốc trở mắt nhìn những thứ chất đầy nhà, mà còn chưa lễ những thứ của bốn người lớn chưa cho người mang thừa trong xe vào nhà.

-Phi nhi, đây là sách dạy chăm sóc con, là mẹ đặc biệt chọn cho con..__ Bà Long Điền Ngọc Hân tươi cười nói.

-Con đã thay cô ấy chăm sóc con, nê mẹ không cần cho Phi nhi đọc những thứ này.__ Nam Cung Thần lãnh đạm lên tiếng, ánh mắt thương yêu dành cho bảo bối của mình, anh dĩ nhiên sẽ không để bảo bối của mình chịu cực.

-Phi nhi, đây là đồ mà nội tự tay cho cháu cố..__ Bà Nam Cung lão phu nhân hớn hở nói

-Nội, đã có các cửa hàng bán sẵn , nội tự tay đan làm gì?__ Nam Cung Thần lại lên tiếng

-Thần..Nội, rất đẹp nha, cảm ơn nội...__ Lãng Tâm Phi thúc nhẹ anh, sau đó thì mỉm cười cảm kích nhìn bà nội.

-Chỉ có cháu dâu hiểu chuyện, cháu đó...không coi bà lão này ra gì?__ Bà nội cười cười nói với cô sau đó quay sang anh trách.

-Nội..nội đừng trách Thần, anh ấy chỉ là lo lắng cho nội thôi..__ Không muốn bà nội giận Lãng Tâm Phi lên tiếng bênh vực chồng ngay. Mọi người nghe Lãng Tâm phi nói vậy thì không nhịn được cười, mà Nam Cung Thần yêu thương hôn má cô, ánh mắt tràn đầy tình yêu thương.

Gần đến ngày sinh của Lãng Tâm Phi vào một buổi sáng có một cảnh như thế này.

-Thần..em..em đau bụng..__ Lãng Tâm Phi đang ăn món mình thêm ăn, bỗng nhiên bụng đột nhiên đau, cô liền gọi Nam Cung Thần.

-Phi nhi..em làm sao? Nội, ba mẹ, quản gia...__ Nam Cung Thần lo lắng gấp đến độ gọi hết cả nhà ra, mặc dù anh đã chuẩn bị tinh thần làm cha nhưng vẫn là không khỏi lo lắng và hồi hộp.

-Chuyện gì?__ Người lớn nghe tiếng la của anh không khỏi lo lắng vội vàng chạy ra, nhìn một lượt thấy Lãng Tâm Phi thở gấp mồ hôi ra lấm tấm. Nhịn không được ông Triệu Phi Vũ là người lên tiếng hỏi trước.

-Phi nhi đau bụng..__anh trả lời gọn nhất có thể.

-Cái gì? Không phải là sắp sinh chứ?__ Nam Cung Đồng kinh hô.

-Chẳng phải còn gần nữa tháng nữa mới sinh sao?__ Long Điền Ngọc Hân tính toán, bà nhớ là không nhầm ngày kia mà.

-Ấy da..còn không mau đem con bé đi bệnh viện..__ Nam Cung lão phu nhân không lo nhiều, chỉ mong đem cháu dâu đi bệnh viện chuẩn đoán xem sao? Không chừng bà lại được nhanh ẵm cháu. Sau đó thì mọi người đường ai nấy chạy đi lấy đồ. Còn Nam Cung Thần và Triệu Phi Vũ đưa Tâm Phi ra xe đến bệnh viện lớn nhất.

Tại bệnh viện, 1 tiếng sau, mọi người lo lắng đứng ngồi không yên, lại không nghe được động tĩnh gì từ bên trong, Nam Cung Thần hận không thể phá vỡ cánh cửa kia.

-Không được, con phải vào trong..__Nam Cung Thần tính xong vào thì bị y tá chặn lại.

-Nam tổng, nếu người muốn vào phải mặc đồ chống vi khuẩn tránh gây hại cho thiếu phụ nhân.__ Y tá chậm rãi nói.

-Vậy còn không nhanh đi chuẩn bị..__ Anh lạnh lùng trừng mắt khiến cô y tá sợ hãi, cô liên tục gật đầu, liền xoay người đi trước.

-Thần..__ Chưa đi được bao nhiêu bước thì tiếng gọi của Tâm Phi vang lên, Nam Cung Thần dừng bước, mọi người trở mắt kinh ngạc nhìn cô mang bụng lớn bước ra ngoài, cô xấu hổ không dám nhìn người lớn.

-Phi nhi..__ Nam Cung Thần nhanh chóng ôm cô vào lòng.

-Phi nhi..cháu chưa sinh sao?__ Triệu Phi Vũ hỏi

-Chưa nha..vì lúc này Thần quá gấp, cháu chưa kịp giải thích á..__ Lãng Tâm Phi chỉ môi nói, vừa này thật sự cô có đau, nhưng là không đau nhiều, Nam Cung Thần và mọi người không cho cô kịp nói liền đưa cô đến đây, lúc ở trên xe là do Nam Cung Thần không cho cô mở miệng được nha. Mọi người nhìn nhau sau đó là một trận cười, Nam Cung Thần ho nhẹ, trở về trạng thái lạnh lùng, họ đưa Lãng Tâm Phi, thế nhưng chưa kịp ra khỏi cửa bệnh viện, Lãng Tâm Phi lại kêu đau mà lần đau này là đau dữ dội, khiến cô đứng không vững mà phía dưới dường như có gì đó chảy ra.

-Phi nhi..__ Tiếng hét lo lắng của mọi người.

-Vỡ ối rồi...

-Nhanh..nhanh lên..

-Sắp sinh rồi...

-Ấy da..hai cái người này nói mà cũng lấp bắp, mau gọi người...__ Tiếng nháo, ồn ào của người lớn nhà Nam Cung cùng Triệu Phi Vũ, vì không biết nên làm gì mà cũng là vì lo lắng hồi hộp mà không ai nói nên lời,

chỉ có bà lão Nam Cung trấn tĩnh ra lệnh, họ tức tốc đưa cô vào phòng sinh, lần này là Nam Cung Thần xông thẳng vào cùng dù cho bác sĩ có cản, vì sức khỏe của cô không tốt, nên ca sinh rất khó, bác sĩ đề nghị mổ nhưng cô không đồng ý, cô nói muốn tự sinh hơn, mà Nam Cung Thần vì không muốn cô chịu đau đớn nên đành phải cản rằng không chiều ý cô liền cho bác sĩ mổ. Sau hơn hai tiếng đấu tranh trong phòng mổ với khí thế bức người của Nam Cung Thần các bác sĩ đã thành công mổ xong, tiếng khóc lớn của đứa bé làm thức tỉnh mọi người lớn nhỏ trong nhà Nam Cung bùng tỉnh, vui mừng, mà ngay lúc cô sắp sinh Lăng Tâm Y cùng Ngôn Lô và Trịnh Phong Nam đã đến.

“ Ba mẹ, cảm ơn hai người đã luôn bên cạnh Phi nhi, ba mẹ biết không ba mẹ đượ lên chúc ông bà rồi..” Lăng Tâm Y nhắm mắt thầm cầu nguyện trong lòng, trên môi cô là nụ cười yên lòng, nụ cười thanh thản nhất.

25. Chương Ngoại Truyện

Ngoại truyện: Nam Cung tiểu thiếu gia. Gặp lại Tả Ngôn. Hoàn

Thời gian thấm thoát qua nhanh, cô gái kiên cường Lăng Tâm Phi đã tìm thấy hạnh phúc cho mình, cô có một gia đình hạnh phúc mà người người ngưỡng mộ.

5 năm sau: tại trường châu âu nam á của tập đoàn Nam Cung, đây là ngôi trường mà Nam Cung Thần cho xây dựng dành riêng cho con trai. Trường được xây dựng với nhiều khu vực, khoa cùng khối khác nhau, có kí túc cho học sinh, còn có sân chơi giải trí và nhà ăn sang trọng, trường không chỉ dành cho cấp bậc tiểu học mà là nhiều cấp bậc đến đại học, với cai gia viên giỏi nhất. Trường còn có tên là trường học quý tộc, thế nhưng học sinh trong trường không hẳn là con nhà quyền quý mới vào được mà là ngược lại, Nam Cung Thần nghe theo ý kiến của vợ là hãy tạo điều kiện cho người khó khăn nhưng có tính vươn lên ham học sẽ có học bổng miễn phí tại trường.

Tại một góc sân trong trường châu âu nam á:

-Này con nhỏ quê mùa, mày sao lại xấu xí như vậy nha... Một nhóm con nít khoảng tầm 6,7 tuổi đang vây quanh một đứa bé gái mất to, thân hình tròn trịa mập mạp, tóc xoăn, đang cường ngạnh trừng mắt nhìn bọn con trai đang ức hiếp mình.

-Mày sao lại được vào trường này a... Bọn chúng chăm chọc, đẩy ngã bé gái, khiến bé đau, dù cho không sợ bọn chúng nhưng là vì đau mà bé khóc lớn, nhìn bé khóc mà mấy nhóc còn phá cười nha.

-Này, nam tử hán không đáng mặt nam nhi ức hiếp kẻ yếu... Tiếng nói non nớt của trẻ con vang lên, nhưng trong lời nói đầy vẻ lạnh lùng, yu quyền nha, rất có thể lực a.

-Mày là ai? Bọn tao làm gì thì mặc bọn tao... Con nít mà, bị khích là nhút nha.

-Không được nha, mẹ tôi nói các cậu như vậy là hư, không giống nam nhi, như vậy là không ngoan... Cậu bé điển trai, đáng yêu, vẻ mặt toát lên vẻ lạnh lạnh, là kiểu lạnh theo của con nít á, lên tiếng nói, khí thế tức là không sợ bọn nhóc lớn hơn mình nha.

-Mày là ai mà dám nói bọn tao không ngoan? Bị nói là đứa trẻ không ngoan bọn nhóc liền hung hăng muốn tỏ vẻ ta đây là ngoan nhất.

-Tôi tên Nam Cung Hạo... Cậu bé trừng mắt hô lớn tên của mình, giống như không làm vậy là sợ người khác không nghe được vậy.

-Nam...Nam Cung Hạo sao? Nghe tên này, bọn nhóc liền biến sắc, không nói nữa lời liền chạy mất, dù chúng nhỏ nhưng đủ thông minh biết chủ ngôi trường này chính là ba của Nam Cung Hạo, dắt tội với Nam Cung Hạo tức dắt tội với cả nhà nhóc, bọn nhóc a, chỉ là nghe từ người lớn giáo huấn dằn dò. Phiên bản thu nhỏ của Nam Cung Thần cười cười nhìn bọn nhóc bị tên của cậu hù chạy, sau đó thì quay người đỡ cô bé mập đáng yêu kia đứng lên.

-Cậu có sao không? Nam Cung Hạo quan tâm hỏi

-Không á..cám ơn cậu nha..__ Cô bé cười tới, khoe hết hàm răng sún của mình ra, khiến cậu bé Nam Cung Hạo cười khanh khách, mà cô bé thấy cậu cười nên cũng cười theo.

-Hạo nhi..__ tiếng nói dịu dàng của người phụ nữ vang lên, cậu nhóc Nam Cung Hạo liền bay đến người phụ nữ xinh đẹp đang mỉm cười với cậu, bé nón chân thơm vào má người phụ nữ một cái, thỏa mãn cười, lâu lắm cậu mới được thơm mẹ, vì đa số đều bị ba dành hết.

-Hạo nhi sao lại ra đây?__ Lăng Tâm Phi lên tiếng hỏi, biết là trường của chồng mình xây dựng cho con, anh ninh thì khỏi phải lo, nhưng cô chỉ sợ cậu nhóc này chạy lung tung phúc hắc mà phá người khác nha.

-Con ra là vì có người ức hiếp bạn kia..__ Nam Cung Hạo luôn ngây thơ vô tội với mẹ, nhưng thật chất câu không khác gì bản tính bá đạo phúc hắc của ba mình. Luôn là chính người đến không còn gì.

-Con chào di..__ Bé gái đáng yêu chào Lăng Tâm Phi.

-Chào con..__ Lăng Tâm Phi nhìn cô bé cười, không hiểu sao cô cảm giác bé gái nhìn rất quen mắt, nhưng là không nhận ra là gặp ở đâu?

-Mẹ, con muốn nhanh đi ăn cùng mẹ, không thôi ba lại giành mẹ với con a..__ Nam Cung Hạo ôm chân mẹ làm nũng.

-Được...__ Lăng Tâm Phi bị con trai quấy, chỉ biết cười trừ rồi tạm biệt bé gái đưa con trai đi.

Ngay cổng trường đang nhộn nhao kha đông người, đa số là nữ sinh nha, bọn cứng ninh hâm mộ người đàn ông đẹp đang đứng bên cạnh chiếc xe hơi sang trọng trước cổng trường. Tả Ngôn nhìn người phụ nữ mà anh yêu khắc cốt ghi tâm kia đang đứng cùng phiên bản thu nhỏ của Nam Cung Thần, anh mỉm cười tiến lại gần cô.

-Ngôn..__ Nhìn một lúc Lăng Tâm Phi vui mừng gọi anh.

-Đã lâu không gặp...__ Anh luôn dùng ánh mắt yêu thương nhìn cô.

-Phải...em nghe nói anh ra nước ngoài kế nghiệp cho ông nội, cũng đã 5 năm rồi.

-Em hạnh phúc chứ?__ Không hiểu sao anh hy vọng cô sẽ nói mình không hạnh phúc, Nam Cung Thần ngoại tình, hay nguyên nhân nào đó để anh có cơ hội chăm sóc cô, thế nhưng chỉ là suy nghĩ.

-Em hạnh phúc...anh sao rồi, đã kết hôn..

-Anh luôn đợi em.. Phi..đùa em thôi, an đã có bạn gái, biết em hôm nay đến đón con trai nên anh đến thăm em.__ Tả Ngôn chân thành nói, nhưng khi thấy sắc mặt thay đổi của cô thì cười nói, cô kiên nhẫn phào nhẹ nhõm, cô biết tình cảm của anh, nhưng là không mong anh luôn ôm mối tình không có kết quả, vì cô yêu Nam Cung Thần.

-Chú nha..nhanh để cháu cùng mẹ đi, nếu không lại muộn giờ cháu ở bên mẹ nha..__ Nam Cung Hạo nhện không được lên tiếng, bé khoan tay trước ngực lên tiếng khản nghì.

-Hạo nhi..xin lỗi anh..con nít không hiểu chuyện, khi khác chúng ta gặp lại, chào chú đi con..__ Lăng Tâm Phi nhắc nhở con trai sau đó ngượng ngùng nói với Tả NGôn.

-Được.

-Chào chú nha..__ Nam Cung Hạo cúi người chào anh, sau đó liền kéo mẹ lên xe. Tả NGôn nhìn theo chiếc xe rời đi, xem ra người anh yêu rất hạnh phúc, anh đã yên tâm hơn.

-Anh không quên được sao?__ Tiếng nói mang theo chút lạnh lùng, Tả Ngôn không quay lại cũng đón được chủ nhân tiếng nói đó là ai?

-Phải, tôi không bao giờ quên được cô ấy..__ Tả Ngôn trả lời.

-Anh chọn người cũng khóe thật, có chín phần là giống Phi nhi..__ Lăng Tâm Y cười nói, cô biết Tả NGôn rất yêu Tâm Phi, nhưng không nghĩ anh lại chọn quen bạn gái giống Tâm Phi, truy rằng không giống nhau hoàn toàn nhưng có thể nhìn nhầm lẫn hai người phụ nữ này, lại nói người phụ nữ kia đã có đứa con gái 4 tuổi, hôm nay là ngày đầu tiên con của người phụ nữ đó đến học, mà anh chính là người họ tới đây, dễ dàng

để hiểu là Tả NGôn lợi dụng người phụ nữ kia để nhớ Tâm Phi, cũng sắp đặt cho con của cô ấy học tại đây để anh như là vô tình mà có thể gặp Tâm Phi.

-Y nhi, em thông minh chắc hẳn không cần hỏi nguyên nhân tại sao?__ Tả Ngôn nói xong thì có bóng dáng mập mập nhỏ nhắn đến ôm lấy chân anh làm nũng.

-Ba NGôn.__ Dư Ny Ny gọi anh rất ngọt, là cô bé khi này Nam Cung Hạo giải cứu. Tiếp sau là người phụ nữ mà Tâm Y nói chính sát chín phần trăm là giống Lăng Tâm Phi. Dư Tiểu Ngọc.

-Chào Lăng phó tổng...__ Dư Tiểu Ngọc đã gặp qua Lăng Tâm Y khi đi cùng Tả Ngôn dự tiệc. Tâm Y lễ độ lịch sự chào lại.

-Ngôn thiếu, hãy trân trọng những gì mình có.__ Cô để lại một câu liền không quay đầu mà đi thẳng.

Trong tình yêu cho dù cho đi, dù rút lui hay hi sinh đối với Tả Ngôn là nhìn thấy người mình yêu hạnh phúc, dù anh có lấy vợ sinh con nhưng trái tim anh chỉ có mình Lăng Tâm Phi, trong khi có anh không biết vì anh mà trái tim một số người phải tan nát, chỉ là không phủ nhận hoặc bày tỏ ra ngoài. Lăng Tâm y nhìn qua kính chiếu hậu thấy một nhà ba người kia, vui vẻ rời đi, mà nụ cười của Tả NGôn là gượng cười là giả tạo, anh thà chọn một người phụ nữ đã có con nhưng giống người anh yêu là được, điều này khiến Tâm Y khâm phục anh, anh rất chung tình, mà cô là người được cho là trái tim lạnh băng cũng biết đau khi yêu một người.

Trong chuyện tình của họ,Tâm Phi đã đau khổ rất nhiều hiển nhiên hạnh phúc cô có hiện tại là xứng đáng. Hết.

Phi chân thành cảm ơn các bạn đã theo dõi truyện của Phi trong thời gian qua, rất mong các bạn sẽ đón đọc các truyện mới của Phi. Tại trên .com.

Tên của phi là: Minh phi Anlge hoặc minhphi95, nhiều trang sẽ để là “Minh Phi” không nhé các bạn. Nhưng đa số phi sẽ để tên “Minh Phi Angle”.

THANK ALL

26. Chương Ngoại Truyện Về Lăng Tâm Y

Ngoại truyện: Lăng Tâm Y.

“Đây là ngoại truyện thêm phi viết theo yêu cầu của các bạn thích nhân vật Lăng Tâm Y.”

Lăng Tâm Y đứng cạnh mẹ ba mẹ mình. Cô là vì bất đắc dĩ nên mới rời xa người thân, lại không nói trong thời gian được huấn luyện cô không thể nắm tin tức của gia đình. Đến vài năm trong huấn luyện cực khổ Lăng Tâm Y được chọn là một tú đại sát thủ “ảnh” cô là người cuối cùng được chọn, chỉ dưới một người là chủ nhân cô Nam Cung Thần, được chủ nhân đặt danh hiệu Tâm ảnh. Đến chừng khi cô muốn về nhà thăm người thì chỉ sợ đối thủ phát hiện sẽ giết hại gia đình cô nên cô đành yên lặng cũng không điều tra, đến khi cô gặp lại được Lăng Tâm Phi ở bệnh viện cô mới biết được đứa em gái không cùng dòng máu của cô đã thay đứa con gái bất hiếu như cô chăm sóc cho ba mình, lại gánh vác một khoản tiền vừa học vừa làm lại vừa lo viện phí cho ba cô, song vào đó chỉ vì muốn có tiền nên Lăng Tâm Phi bị người khác hãm hại. Khi biết người hại Lăng Tâm Phi là tình nhân Lâm Y Vân cô quyết không tha cho cô ta. Phải nói là cô dùng thủ đoạn rất tàn nhẫn để trả thù cho em gái cô, Lăng Tâm Y cho Lâm Y Vân uống loại thuốc như cô ta cho Tâm Phi uống, đợi đến khi thuốc ngấm cô ta khó chịu, van xin Tâm Y, nhưng cô chỉ lạnh lùng, ánh mắt không có một tia gì gọi là thương hại, Lăng Tâm Y cho người cùng cưỡng bức cô ta, mà nói cách khác là cô ta bỏ nhào vào những người đàn ông kia, cô ta đúng là phụ nữ dâm đảng, Lăng Tâm Y cười lạnh để mặt cho bọn người kia làm đến khi cô ta chỉ còn nửa mạng. Không dừng ở đó Lăng Tâm Y còn cho người truy tìm người hợp tác với Lâm Y Vân hãm hại Tâm Phi tra tấn hãm đến không còn sức chống đỡ mà van cầu Lăng Tâm Y.Chỉ vì kích động khi ba cô chính là Lăng Đồng qua đời mà Lăng Tâm Phi mất trí nhớ,

sức khỏe vì thế cũng giảm dần trong khi đó cô còn chưa biết được thân phận thật sự của mình. Tránh cho cô xúc động nên Lăng Tâm Y cô tạm thời không ra mặt, vì bảo vệ Tâm Phi mà cô đã đối đãi với chủ nhân mình, cô biết Nam Cung Thần sẽ không dám làm gì cô vì cô nhìn thấy trong mắt Nam Cung Thần là Lăng Tâm Phi. Nhưng cô không ngờ mọi chuyện hình như là đều nhắm vào Tâm Phi khi cô và em gái gặp lại Tả NGô và Hoa Nhật Lệ, cô cùng với Tả NGôn chặn gổ thân mật đã hơn nửa năm, nói cô lạnh lùng không có tình cảm là sai, người xưa có câu, cái lần đầu của người con gái khi bị một người đàn ông lấy đi sẽ khiến người phụ nữ không quên. Lăng Tâm Y chỉ ngoài mặt không tỏ nhưng trong lòng luôn nhộn nhịp khi gặp lại Tả NGôn, được sắp đặt bên cạnh Tả NGôn để hoàn thành nhiệm vụ cô không tiếc bỏ ra cái giá khá lớn, ngay cả trinh tiết và trái tim cô, thế nhưng cô là sát thủ lại là Tâm ảnh, chính là kẻ thù của anh, cô không thể yêu anh, mà chắc hẳn nếu anh biết sự thật cô là Tâm ảnh sẽ là hận cô đi. Mặt khác cô lại không ngờ Lăng Tâm Phi cùng anh chạm mặt mà Tả NGôn là lần đầu lại yêu em gái cô. Trớ trêu thay Nam Cung Thần lại bá đạo chiếm trọn Tâm Phi, bên cạnh Nam Cung Thần dĩ nhiên không ít phụ nữ phá Tâm Phi. Thời gian cứ trôi cô nghĩ rằng chắc hẳn Tả NGôn sẽ nhanh chóng quên tập Phi, nhưng cô không ngờ con người Tả NGôn khi yêu lại sâu đậm đến vậy, mặc kệ Tâm Phi mang thai con của Nam Cung Thần kẻ đối đãi không đội trời chung với anh, anh cũng chấp nhận. Lăng Tâm Y cô nào nghĩ Nam Cung Thần quan tâm chăm sóc cho Tâm Phi nhưng miệng khi cô hỏi là có yêu em gái cô không anh lại không nói, ngược lại tên khốn kiếp Trịnh Phong Nam lại muốn làm cầu nối cho Nam Cung Thần cùng Khương Lan Mị, mà còn nói là hai người còn có con, khiến Tâm Phi đau lòng, xúc động đến mức xém xảy thai, cô tức giận nên mới mang em gái rời khỏi hẳn, nhưng trớ trêu gặp lại Tả NGôn. Nhưng cô không ngờ là Tả NGôn vì không muốn Tâm Phi đau khổ nên tạm thời rút lui, anh còn dọa nếu biết Nam Cung Thần làm tổn thương Tâm Phi anh sẽ giành Tâm Phi từ tay anh, cô nghe xong trong lòng không biết là mùi vị gì, chua xót thì nhiều hơn.

Đến khi mọi chuyện xong xuôi cô mới nhẹ nhàng thở ra, nhìn em gái hạnh phúc cô cũng vui vẻ.

Tập đoàn Nam Cung: Văn phòng phó tổng giám đốc

-Lăng phó tổng, có Trịnh tổng tới tìm cô a.._ Thư kí mỉm cười thông báo, đối với Lăng Tâm Y dù cho cô có lạnh lùng nhưng là cô rất tốt, mặc dù nghiêm khắc nhưng không đối xử tệ với cấp dưới nha.

-Được.._ Lăng Tâm Y đầu vẫn không ngẩng lên chỉ đáp.

-Y nhi.._Trịnh Phong Nam nhìn người mình yêu mà lòng không khỏi đau lòng, cái tên Nam Cung Thần chết tiệt lại hiển nhiên đem nhiều việc giao cho cô, anh cực khổ theo đuổi cô bao lâu nay mới khiến cô có chút động tâm mặc dù có chút bực bội với anh nhưng đối với anh như vậy là tốt rồi, mặc dù chuyện của Khương Lan Mị đã qua nhưng là anh vẫn cảm thấy áy náy với cô cùng Lăng Tâm Phi a.

-Anh tới.._ Lăng Tâm Y vẫn không ngẩng đầu lên tiếng nói.

-Ừ..Y nhi, em đừng vui đầu vào công văn nữa được không, sắp tới giờ tan làm rồi anh cùng em đi ăn tối.._ Trịnh Phong Nam nhin không được nói, dù là anh có cứng chiều, yêu thương cô bao nhiêu, cô vẫn là chấp thuận không phản kháng nhưng là nhìn cô không vui.

-Em gần xong rồi, anh đợi em một lúc.._ Lăng Tâm Y vẫn như cũ đáp.

-Y nhi, em thôi đi, anh có bắt ngồi cho em, vả lại anh cũng đã đặt nhà hàng mời mọi người, mà nói nhóc tiểu tử kia muốn nhanh chóng nah đưa đi nó tới a.._ Trịnh Phong Nam mỉm cười nói, kéo nhanh cô đưa cô đi, kèm theo là áo khoác của cô, sau đó rời đi.

-Phó tổng hạnh phúc nha, được Trịnh tổng yêu thương như vậy.._Tiếng bàn tán lại xôn xao về chuyện tình cảm đấy.

-Phải đấy, nhưng là phó tổng dường như vẫn là lạnh lùng..

-Không đúng nha, phó tổng tuy lạnh lùng nhưng là vẫn chấp nhận Trịnh tổng nha..

-Hãy..nghe nói là Trịnh tổng theo dõi phó tổng cũng hơn tám năm nha, nhưng giờ mới chính thức gọi là công khai á...

-Tôi rất mong mình có bạn trai như Trịnh tổng..

-Ồ..không bằng tổng tài của chúng ta cứng chiều vợ nha, phải nói là siêu cấp chiều chuộng...

Nhà hàng cao cấp, khác mời của Trịnh Phong Nam không ai khác ngoài gia đình nhỏ của Nam Cung Thần.

-Dì a..._ Nhóc Nam Cung Hạo vui mừng chạy đến chân Lăng Tâm Y nở nụ cười thật tươi chào đón cô. Lăng Tâm Y mỉm cười ôm cậu nóc lên hôn lên bầu má bầu bĩnh của nhóc.

-Em nha, thật là phân biệt, nhóc con em lại hôn còn anh em lại không hôn lấy một cái a..._ Trịnh Phong Nam ủy khuất nói, giống như đứa bé làm nũng muốn đòi kẹo, lại nhận được cái trừng mắt của cô nên anh liền im bật, khiến cho Lăng Tâm Phi cùng Nam Cung Thần nhin không được mà cười.

-Chị, hôm nay Nam nói là muốn có chuyện nói với chị đó._ Lăng Tâm Phi tiến lại gần nắm tay người chị gái không ruột thịt với mình nhưng là rất yêu thương cô.

-Không cần, để ăn tối xong nói còn chưa muộn._ Lăng Tâm Y mặt lạnh nhưng là lạnh với Trịnh Phong Nam còn Tâm Phi dĩ nhiên cô thương yêu còn chưa hết.

-Được, đợi ăn xong hãy nói._ Trịnh Phong Nam ngoan ngoãn nghe lời không dám cãi nha. Đang ăn thì Lăng Tâm Phi dường như lại không khỏe, cứ nôn liên tục, Lăng Tâm Y tức giận nhìn Nam Cung Thần, mặc dù chưa có kinh nghiệm nhưng cô là người phụ nữ thông minh nên ắt hẳn biết phản ứng của em gái mình là gì?

-Nam Cung Thần, em nói anh không được để Phi nhi mang thai kia mà._ Lăng Tâm Y tức giận mắng

-Anh không cố ý, là anh đã ngăn ngừa rồi._ Nam Cung Thần tỏ vẻ vô tội nói, anh cũng đau có muốn bảo bối anj lại chịu khổ, nhưng là không hiểu sao cô lại mang thai, anh đây lo lắng hơn ai hết còn cô ở đó mà khản nghị với anh.

-Chị..không phải lỗi của Thần, là anh ấy luôn ngăn ngừa, không cho em dùng thuốc tránh thai, vả lại gai tộc Nam Cung ít người em muốn sinh thêm cho anh ấy...chị đừng trách anh ấy._ Lăng Tâm Phi liền lên tiếng bênh vực chồng.

-Em..em có biết hay không sức khỏe em không tốt._ Cô tức đến mức đỏ luôn cả mặt.

-Em hứa, em hứa là chỉ một đứa này thôi, không có nữa, chị em đảm bảo sẽ ngoan, sẽ không làm gì, sẽ ăn no ngủ kĩ, sức khỏe em mấy năm nay cũng tốt..._ Lăng Tâm Phi thề thốt, vẻ mặt đáng yêu khiến cô là người chị cũng không đành lòng. Đàng nào cũng đã có rồi, thôi thì để cho em ấy tự chọn.

-Y nhi..anh cũng muốn có con của chúng ta..._ Trịnh Phong Nam lên tiếng, tiếp đó la quì chân một gối đưa chiếc nhẫn anh cất công bay đến Italy vì cô mà tìm người đặt. Chiếc nhẫn có hình ngôi sao lục giác, xung quanh đều là kim cương cao cấp quý giá, ngôi sao lục giác tượng trưng cho tình yêu mãi mãi lâu dài, dù là băng tuyết núi lở vẫn không tan.

-Chị..Nam yêu chị thật lòng, anh ấy đã rất vất vả mới theo đuổi được chị, mà cũng chỉ có anh ấy mang lại hạnh phúc cho chị em mới yên lòng, ba mẹ dưới xuống vàng cũng sẽ mỉm cười chúc phúc cho chị._ Lăng Tâm Phi ôm lấy chị gái nói, Lăng Tâm Y biết tình cảm của Trịnh Phong Nam nhưng là cô cần thời gian, đây cũng không phải lần đầu anh cầu hôn cô, nhưng là cô đều từ chối, nay anh lại rất thông minh khẩn cầu sự giúp đỡ của em gái cô thương yêu nhất mà ép cô nha.

-Dì..dì đồng ý đi,Hạo nhi muốn làm phụ rể cho dì nha._ Nam Cung Thần lắc lắc tay của Tâm y nói. Mọi người phì cười, mà Tâm Y cô đây cũng không muốn mọi người nói cô luôn ức hiếp anh nên gật đầu đồng ý, khiến Trịnh Phong Nam nhảy dựng vui mừng như một tên nam nhân điên nha.

Ngày cưới Trịnh Phong Nam CŨNG chắn bị sẵn sàng mà còn là lổng lẫ, anh tìm mĩ chọn lựa hoa cùng váy cưới cho Tâm y, hết thấy mọi việc đều là anh làm Tâm Y chỉ có việc chờ làm cô dâu của anh mà thôi.

3 tháng sau, vì Lăng Tâm Phi có triệu chứng nôn nghén nghiêm trọng, mà bụng ba tháng cũng to hơn so với lúc mà cô mang thai Nam Cung Hạo, khiến mọi người lo lắng một phen liền mang cô đến bệnh viện kiểm tra, mà ngay tại đây anh chồng nào đó ngây ngốc khi biết tin mình sắp làm ba của ba đứa trẻ liền không biết phản ứng, đến khi nhìn bảo bối mỉm cười lại nhìn sang bác sĩ anh mới nghĩ ra được lời nói của vợ yêu là cô mang thai đôi, Nam Cung Thần phản ứng mạnh ôm hôn vợ liên tục. Cũng cùng thời gia đó, cùng trong bệnh viện đó, khi nghe tim Lăng Tâm Phi vào viện Lăng Tâm Y l lẳng liên bắt ông chồng luôn bám víu lấy mình đến bệnh viện, nào ngờ vừa tới nơi nghe mùi thuốc khử trùng cô liền buồn nôn, thấy phản ứng của

vợ anh Trịnh Phong Nam tròn mắt sáng lên liền mang cô vào phòng khám kiểm tra, Tâm Y không hiểu chồng cô sao lại đưa cô vào đây, tính mở miệng mắng anh thì nghe bác sĩ nói cô mang thai được 4 tuần, Trịnh Phong Nam vui mừng không thôi ôm ôm hôn hôn cô, còn cô a, ngây ngốc nhìn bụng mình, cô sắp được làm mẹ nha, nụ cười hạnh phúc lần đầu tiên xuất hiện trên gương mặt Lãng Tâm Y.

Hết.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/bao-boi-cua-nam-cung-tong-tai>